DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura | Sèrie P - Número 24

Segon període | Dijous, 28 de juny de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 17, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpel·lació
al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 300-00054/08) (p. 3)

Interpel·lació
al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu (tram. 300-00056/08) (p. 7)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies (tram. 302-00039/08) (p. 12)

Declaració
del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Vacuna de la Sida (tram. 401-00008/08) (p. 19)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'afers exteriors (tram. 302-00041/08) (p. 20)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 302-00042/08) (p. 25)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 302-00043/08) (p. 30)

Declaració
del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat terrorista contra les tropes espanyoles en missió de pau al Líban i d'expressió de condol a les famílies dels sis soldats assassinats (tram. 401-00009/08) (p. 36)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 17.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 300-00054/08)

Ho farem amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió interpel·lem el Govern sobre la seva actuació davant de diferents presumptes maltractaments infantils que s'han produït en diferents llocs de Catalunya. Dos grups parlamentaris, i després vostè mateixa va demanar la compareixença a la Comissió de Benestar i Immigració, però assabentats que aquesta compareixença no es vol fer en un termini breu..., des de Convergència i Unió creiem que aquests temes cal parlar-los quan toca i, per això, ens ha semblat que avui era un bon moment per fer-ho, i el plenari d'aquest Parlament també, perquè el tema és greu i mereix que en parlem amb serenitat.

En primer lloc, des d'aquí desitgem una ràpida recuperació d'aquests infants presumptament víctimes de maltractaments. Quan la consellera Capdevila va comparèixer per primera vegada a la Comissió de Benestar ja li vàrem manifestar que no consideràvem adequada ni correcta l'estructura que donava a l'àrea d'infància i adolescència, malgrat que ens va dir que la infància seria una prioritat. Es dotava de més càrrecs de confiança creant una secretaria d'infància i adolescència i a més nomenava per a aquest càrrec la persona que ostentava la titularitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància quan hi va haver el greu cas de maltractaments de Montcada i Reixac, succeït pocs mesos abans.

Per molts motius, el nomenament el considerem molt desafortunat, per respecte a la nena maltractada, per respecte a la societat catalana que es va sentir molt dolguda i també, evidentment, per respecte a la institució que representa. Més càrrecs, consellera, no vol dir prioritat.

Davant dels diferents casos succeïts, greus i delicats, des de Convergència i Unió hem actuat amb prudència, però també amb claredat. Per difícil que resulti, hem de parlar-ne i ho farem tan bé com siguem capaços.

Presentarem de forma molt sintètica quatre presumptes casos succeïts darrerament. Començaré pel cas del Joan, un nen de tres anys nascut a Barcelona, fill d'una noia que tenia catorze anys al moment de ser mare, noia diagnosticada com a límit. En néixer, la mare va renunciar-hi, en no tenir recolzament de la família. Al cap de pocs dies, la mare se'n va desdir. La Generalitat va declarar el desemparament i va assumir la custòdia a causa de la desestructuració familiar i de la situació de la mare. Es va decidir que el millor era una família acollidora.

El nen ha estat catorze mesos en un centre i onze mesos amb una família acollidora. La seva àvia s'oposa a l'acolliment i el jutge deixa sense efecte la resolució presa per la Generalitat el 24 de juliol de 2004, i li atorga la custòdia, malgrat els informes negatius de la Direcció General d'Atenció a la Infància. La Generalitat no va recórrer aquesta sentència. Tots els tècnics van desaconsellar l'anada amb la seva família extensa. Va anar amb la seva àvia l'abril de 2006.

L'informe del Síndic de Greuges sobre el Joan diu: «La unanimitat dels informes en favor de recórrer fan pensar que es va fallar en aquesta qüestió.» El síndic, el maig de 2006, recorda també que cal un seguiment proper i intensiu de l'infant per part d'aquesta direcció general.

El 25 d'abril de 2007, des del jardí d'infància on va el nen, el Joan, es denuncien uns presumptes maltractaments a l'equip d'atenció a la infància i adolescència que li correspon de Barcelona. El 27 d'abril, per part de la mateixa guarderia, es comuniquen a la Fiscalia de Menors, davant la no-actuació de la direcció general. La Generalitat no pren cap mesura cautelar, malgrat tots els informes anteriors de què disposava. El 7 de maig el nen no va anar a la llar d'infants. El 8, el nen sembla que ha marxat amb la seva àvia a l'Equador.

Li sembla correcta l'actuació de la Generalitat, consellera? Un infant de Barcelona, no de Tarragona. On és el Joan?

El passat 21 d'abril, la Clàudia va ser atesa a l'Hospital Joan XXIII d'una fractura de fèmur. El cap de Pediatria va dir: «Encara que a l'informe parlem de suposats maltractaments i no de lesions, no es va fer res.» I va afegir que la nena tenia símptomes d'haver patit danys anteriors. Després d'aquest dia, la seva conselleria i els jutjats s'emboliquen amb burocràcia i mentrestant, el 10 de juny, la nena, aliena a aquests problemes de protocols, torna a ser ingressada amb una hemorràgia intercranial, en un estat molt greu.

No cal especificar més detalls. Contràriament a l'anterior infant, aquest cas és molt conegut pels mitjans de comunicació. En lloc d'assumir els errors amb humilitat, es pot dir que els protocols han funcionat en aquest cas, com fins i tot ho va dir el president Montilla en una entrevista a TV3? Es pot dir que tot ha funcionat quan ha passat el que ha passat? Fer aquestes afirmaci-

ons vol dir generar alarma social i desconfiança en les administracions.

El seu departament té la potestat, de forma cautelar, de fer la declaració de desemparament. Per defensar la infància cal valentia, cal actuar sense por, cal posar per davant sempre l'interès, el bé superior de l'infant.

Un altre cas a Sant Feliu de Guíxols. El 27 de maig, un nadó de dos mesos és hospitalitzat amb un fèmur trencat per un presumpte cas de maltractaments. Malgrat que l'hospital alerta dels presumptes maltractaments, el nen és donat d'alta i retorna a casa seva. El 15 de juny, la Generalitat ingressa el nen en un centre d'acollida. Del 27 de maig al 15 de juny... Quants riscos innecessaris... Els protocols varen funcionar?

Una nena de deu anys va ser atesa i hospitalitzada a Valls per uns presumptes maltractaments a la cama el 20 de juny. Aquí, el mateix dia es va actuar de forma cautelar i ràpida, com ha de ser. Tot fa pensar que els darrers fets han ajudat a actuar amb rapidesa en aquest cas.

Casos a Barcelona, Tarragona, Girona, mal resolts, consellera; casos en què el seu departament no ha actuat amb diligència.

També tot el que ha succeït i succeeix en les adopcions internacionals. Un altre exemple de mals funcionaments de la Secretaria d'Infància i Adolescència i de l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment. No ens pot parlar de casos aïllats. Un cas aïllat ja és greu, però el que està passant és molt greu.

Creiem, consellera, que vostè ha de prioritzar de veritat l'atenció a la infància, la seva protecció. Aquesta Secretaria d'Infància no respon a les necessitats. Quants errors en tan poc temps! En les visites que vostè ha fet, els funcionaris d'Infància li han manifestat que estan en una situació límit, que estan desbordats; estaven avisant que podia passar alguna cosa greu. Aquesta queixa, consellera, no és una queixa puntual d'un territori. És una queixa d'arreu del país. Vostè sap que la reestructuració de la Direcció General d'Atenció a la Infància feta a la legislatura passada no es va fer bé, que els circuits no funcionen, que els funcionaris no la veuen correcta.

Vostès ens van parlar de nous protocols i encara, consellera, hi ha bona part d'aquests protocols que no s'apliquen, però a més els protocols tampoc són infal·libles. El que cal és una actuació decidida, a part de tenir bons protocols.

Es va dir que es creava un registre unificat de maltractaments infantils, que seria un instrument molt útil. On és aquest registre? Encara no s'ha fet.

Avui mateix, hi ha una cosa que es veu en una notícia d'avui, del diari: «La Generalitat recorre contra l'ordre d'un jutge de tornar la custòdia d'una nena a la seva mare», «Nou maltractament d'un nadó», «Nou cas de descoordinació», etcètera. Notícies que demostren que la coordinació entre el seu departament i l'Administració de justícia no es fa bé. I aquí cal un esforç de vostè, consellera, de parlar amb el Tribunal Superior de Justícia, de parlar amb fiscalia, etcètera. Cal una major coordinació.

Li preguntem, en aquesta interpel·lació, al mateix president de la Generalitat i a vostè, consellera, quants errors més hi ha d'haver en la protecció dels drets de la infància per part del Govern tripartit perquè es depurin les responsabilitats polítiques corresponents, i que són evidents, consellera? Servir la nostra màxima institució, la Generalitat, en un sentit patriòtic també vol dir exigir aquestes responsabilitats. No es pot defensar el responsable polític per davant de la institució. Però per sobre de tot això hi ha el bé superior de la infància, que esperem que el Govern de la Generalitat amb majúscules, governi qui governi, sempre el posi per davant, perquè és un fet que honora una pàtria.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Gràcies, senyor diputat, pel seu to, però em sap greu que en aquesta tribuna detallem aquests casos, que evidentment són els que il·lustren la seva intervenció, però a mi m'agradaria que quan vostè posa casos concrets ho faci des de l'objectivitat i aportant totes les dades, perquè vostè ha volgut donar només una visió molt parcial de com s'han fet totes aquestes gestions. I a tall d'exemple li diré el cas de Sant Feliu, que hi he vist una clara intenció, perquè aquí, precisament, es va actuar molt correctament, sense cap marge de..., sense cap disfunció, sense cap descoordinació.

Jo també vull mencionar-li aquí que he demanat personalment la meva compareixença a la Comissió de Benestar i Immigració per informar de tots els casos de maltractaments greus a menors, i ho he fet en el sentit que entenia que en deu minuts no era temps suficient per poder argumentar i poder treballar sobre aquest tema, que com vostè, i jo hi estic totalment d'acord..., totes aquelles mesures que proposem per millorar la protecció dels infants, doncs, evidentment seran molt ben acollides. Quant a si la faig abans o després, això depèn de la Comissió de Benestar i Immigració i no depèn de mi. Vostè és diputat i això ja ho sap.

Jo, de totes maneres, li avançaré un esbós del que jo havia plantejat per a aquesta intervenció. Vostè ho sap. És a dir, les polítiques de protecció de la infància, quan el Govern tripartit, aleshores, el 2003, va assumir responsabilitats de govern, ens vam trobar amb una direcció general d'atenció a la infància amb moltes mancances –amb moltes mancances– i moltes necessitats. De totes maneres, tots aquestos avenços que s'han fet en aquests últims temps han estat, jo diria, molt importants, s'han fet avenços molt importants.

L'objectiu del Departament d'Acció Social i Ciutadania, la nostra tasca és també la de protecció i la de prevenció, prevenció i protecció dels infants, i volem garantir realment la igualtat real d'oportunitats de tots els

menors de Catalunya. Davant d'aquesta situació, el departament hem anat reforçant el sistema de protecció a la infància, sobretot des de l'àmbit del caràcter preventiu, per a la detecció i l'abordatge d'aquestos casos de maltractament infantil. Tot això només té una única voluntat, que és la de donar resposta a aquestes situacions de maltractaments i, sobretot, les que es deriven des de l'àmbit hospitalari.

En aquest sentit, jo li voldria dir que hem posat en marxa la creació dels equips de valoració de maltractaments infantils. Jo li explicaré ara quatre mesures que s'han implantat: la creació d'aquests equips de valoració de maltractaments infantils, coneguts com els Evami; hem posat en marxa el Registre unificat de maltractes infantils; millores en les protocols d'actuació, i també la millora en la dotació de personal i recursos pel que fa a l'atenció a la infància i a l'adolescència, especialment pel que fa als EAIA.

Respecte als equips de valoració de maltractament, els Evami, que, com vostè sap, estan vinculats a la DGAIA a través dels centres d'acollida, estan implantats a tot el territori i tenen com a funció principal la d'assessorar i valorar, conjuntament amb els centres hospitalaris, les actuacions que s'han d'emprendre davant d'aquests casos de maltractament greu. Són uns equips que actuen 24 hores al dia, estan habilitats 24 hores al dia, 365 dies a l'any, i estan integrats per un metge, per un psicòleg i per un treballador social.

Actualment tenim cinc equips adscrits als centres d'acollida de la DGAIA en els territoris de Barcelona ciutat, Barcelona comarques, Girona, Lleida i Tarragona. La seva funció, en aquest cas, és la de coordinar-se en l'àmbit hospitalari quan es detecta una situació de maltractament infantil. Aquests equips, quan cal, es desplacen als hospitals i assessoren el personal mèdic i els treballadors socials dels centres i confirmen la valoració del maltractament que puguin tenir o que s'hagi pogut detectar. I l'equip, evidentment, proposa mesures efectives de protecció en aquells casos –perquè l'interès superior del menor sempre s'ha de fer amb proporcionalitat– en què hi ha raons, motius per declarar el desemparament del menor.

Els casos dels Evami es van posar en funcionament el novembre del 2006, i fins avui han atès 112 casos a tot el territori de Catalunya: 103 a Barcelona i a les seves comarques, 2 a Girona, 2 a Lleida i 5 a Tarragona.

Pel que fa al Registre unificat de maltractaments infantils, gestionat per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, ha començat a funcionar, senyor diputat, en col·laboració amb el Departament de Salut en l'àmbit de la xarxa hospitalària, i en concret el seu desplegament ja s'ha iniciat en la Vall d'Hebron i en els propers dies s'implantarà en l'Hospital de Sant Joan de Déu i esperem que a final d'any el tinguem estès o desplegat a tota la xarxa hospitalària de Catalunya. El Registre unificat ens ha de permetre centralitzar tota la informació i integrar les notificacions procedents dels diferents àmbits que fan referència a un mateix infant i, a la vegada, facilitarà les consultes per conèixer l'existència d'antecedents de maltractaments –que moltes vegades és molt difícil, per la mateixa mobilitat de les famílies– i, per tant, agilitzar l'assessorament corresponent.

Pel que fa als protocols d'atenció a la infància i a l'adolescència, com vostè sap, van ser impulsats arran del malaurat cas de l'Alba per la Sindicatura de Greuges, conjuntament amb els diversos departaments implicats –en aquest cas hi estem Educació, Salut, Acció Social i Ciutadania, Interior i Justícia–, el Tribunal Superior de Justícia, la fiscalia i la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya. Per altra banda, en aquests moments ja disposem del protocol específic d'actuacions clinicoassistencials de maltractaments aguts per a la infància, que en aquest cas s'ha impulsat conjuntament amb el Departament de Salut, amb el suport, evidentment, del Departament d'Acció Social i Ciutadania. I, pel que fa al protocol marc d'actuacions en casos d'abusos sexuals i altres maltractaments greus, considerem, senyor diputat, que és un instrument vàlid, però estic d'acord amb vostè: els protocols no ho resolen tot; són eines que poden ser vàlides i eficaces, en aquest cas també, per a la detecció i la intervenció en situacions de maltractament infantil.

També en l'àmbit de millores de la protecció de la infància a Catalunya, hem reforçat els equip d'atenció a la infància i adolescència, els EAIA. Els hem complementat o completat amb la figura d'un educador, que fins ara era inexistent, amb cinquanta professionals que treballen en el medi, i molt especialment en el tractament d'aquests infants i joves tutelats que es troben també en acolliment en famílies extenses o alienes.

Al mateix temps, el 2007, a través d'un conveni marc amb les diferents administracions locals a Catalunya, hem reforçat les dotacions per al personal dels EAIA, i la xifra se situarà en 321 professionals. Jo li ho vull recordar, senyor diputat: el 2003, el nombre de professionals de l'EAIA a Catalunya era de 188; en aquests moments, la xifra de professionals de l'EAIA a Catalunya s'ha situat en 47 professionals més... Perdó –perdoneu, perdoneu–, el 2003, la xifra de professionals era de 188 –i permeti'm que li doni la xifra exacta–, i en aquests moments hem passat als 321, el que suposa, senyor diputat, un creixement d'un 70 per cent pel que fa a professionals que en aquest moment estan fent la prevenció, estan fent la diagnosi o la recerca.

Miri, per a nosaltres, des de la Direcció General d'Atenció a la Infància, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania –ho vaig dir en el seu primer moment i ho continuo mantenint en aquest moment–, per a nosaltres la prioritat és la infància, i per a nosaltres la prioritat també és la protecció de la infància. Però jo voldria també remarcar aquí que no hem d'oblidar mai els veritables culpables dels maltractaments infantils, perquè n'hi haurà i nosaltres no arribarem a protegir mai al cent per cent tots els nens i nenes de Catalunya mentre existeixen a Catalunya maltractadors o maltractadores infantils. I això nosaltres no podrem evitar-ho. No treu –no treu– que cada vegada hàgim d'avançar més, hàgim d'afinar més totes les eines, tots els mecanismes, i que hàgim de posar tots els esforços, com estem fent ja actualment, per millorar aquesta protecció a tots els nens i a totes les nenes de Catalunya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable consellera... Doncs, té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, jo crec que no m'ha contestat les coses que li he preguntat. Em sap greu que es vulgui remuntar a l'any 2003. Aquests infants no havien nascut l'any 2003, han nascut més cap aquí, amb el Govern tripartit, ja, i em sembla que a la gent, als ciutadans i ciutadanes, que se'ls doni com a solució l'any 2003..., estem a l'any 2007.

Vostè ens parla de xifres, de protocols, de més personal, de més personal de confiança..., xifres fredes. Però jo li pregunto per la gestió del personal, per la gestió dels protocols, per la gestió també del seu personal de confiança, i vostè d'això no en respon. Li pregunto per la coordinació entre Justícia i el seu departament, i d'això vostè no en respon.

I també li pregunto una altra cosa. El passat divendres 15 de juny, vostè devia tenir molta feina. El Síndic de Greuges i sembla que vostè mateixa varen convocar una reunió per parlar del que havia passat en tot el cas del procés de maltractaments de la Clàudia, presumptes maltractaments, en com s'havien aplicat els protocols. No hi era, vostè; tampoc cap altre dels consellers de Justícia, d'Interior, d'Educació i Salut. Vostè té el lideratge de la protecció de la infància, per les competències que li dóna la llei. Vostè hi havia de ser. Aquella reunió era important, i vostè era important que hi fos.

Potser per a vostè no tenia prou nivell, però hi havia el delegat del Govern de l'Estat, la presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya... Una bona ocasió per trobar-se i per parlar del que estava passant. El seu departament té el paper central del sistema protector; l'ha d'exercir amb coratge i decisió, tant per a la seva organització com en la coordinació amb les altres administracions, i també amb Justícia. No anar a aquesta reunió vol dir no exercir, fins i tot vol dir dimitir de les seves responsabilitats i competències. Vostè hi havia de ser.

És cert que hi ha situacions, maltractaments difícilment evitables, però tot el que és evitable, vostè i el seu departament ho han d'evitar. «No em tremolarà el pols per prendre mesures», va dir al darrer Ple; però semblava, de la manera que ho va dir, que anés més dirigit als funcionaris, als tècnics, que no pas als responsables polítics. Esperem, consellera, que vostè no busqui una víctima innocent i fàcil en els tècnics, vostè no vulgui fer pagar justos per pecadors.

Li tremolarà el pols per depurar les responsabilitats polítiques que el seu departament té en aquests casos de maltractaments? Va anunciar que seria dràstica davant de les negligències. Doncs, sigui-ho; també amb als seus càrrecs polítics, amb els seus càrrecs de confiança.

Vostè ha volgut focalitzar l'atenció cap a Tarragona, però és evident que n'hi ha exemples –i n'hem posat alguns, quatre– en diferents llocs de Catalunya. Al seu departament li tremolarà el pols com fins ara en la defensa dels drets dels infants, consellera?

El seu departament actua amb por. Cal valentia. Més val demanar disculpes a una família per haver actuat de forma cautelar, amb prevenció, que no, després, haver de resoldre coses que són irresolubles.

Cal aplicar bé els protocols. Cal crear el Registre unificat de maltractaments infantils –no l'han creat, consellera; no l'han creat, i ho diu la mateixa presidenta del tribunal, i també ho diuen des de Salut–, però tampoc es poden tractar els infants com un simple expedient. Els protocols són per aplicar-los, no per fer-se una foto i oblidar-los. Demanem que s'apliquin amb rigor, però sobretot que es gestionin bé.

Quan estan passant tots aquests casos, els demanem que no diguin que tot està funcionant bé. Això genera alarma social i desconfiança cap al Govern, i creiem que la gent ha de confiar en les institucions.

Cal més col·laboració entre els departaments de la Generalitat, amb fiscalia, amb els jutjats. I és evident que aquí hi ha una bona part de l'error, i li demanem una bona gestió en aquest camp.

Li tornem a preguntar, de nou, perquè no ha respost, al president de la Generalitat i a vostè, consellera, quants errors més hi ha d'haver en la protecció dels drets de la infància per part del Govern tripartit perquè es depurin les responsabilitats polítiques corresponents i que són evidents. Consellera, que no li tremoli el pols, i si li tremola, assumeixi vostè les seves responsabilitats.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, la senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, jo..., la referència del 2003 és clara, perquè jo crec que tots han de saber molt bé d'on hem sortit, d'on hem partit. Aquest és un tema important. Les coses es poden fer, però, si realment haguéssim tingut una bona base, potser moltes d'aquestes situacions avui dia es podrien afrontar d'una altra manera.

I a això hi vull retornar, perquè jo parlaré de xifres, jo parlaré de l'acció de govern. Els casos concrets, senyor Cleries, no crec que els hàgim de debatre en aquesta tribuna, els casos concrets, perquè ja li ho he dit: vostè abans tampoc no ha donat tota la informació fidedigna de tots els fets, com s'han anat succeint en aquests casos.

Deixi'm que li faci, i vostè ens ho mostra moltes vegades... Vostè em demana responsabilitats polítiques. Jo aquí tinc, a les meves mans, la primera sentència que s'ha fet pel tema del cas de l'Alba, una sentència que exculpa de responsabilitats la Direcció General de l'Atenció a la Infància i Adolescència. I, si vostès llegeixen la sentència, la qual està plenament motivada, argumenta quelcom que tots hauríem de tindre molt present, el que tothom hauríem de tindre molt present,

que és que la diagnosi d'una situació de risc no sempre és tan fàcil de diagnosticar, sobretot quan ens trobem davant d'una mare col·laboradora o sobretot quan ens trobem davant d'una situació en què el problema del maltractament o el focus del maltractament se situa en un altre àmbit que no és l'entorn immediat del menor.

Però jo li vull dir..., i li ho he dit abans, i li'n donaré xifres –li'n donaré xifres. Miri, hem passat –hem passat–, hem incrementat un 83,8 per cent el pressupost de la Direcció General de l'Atenció a la Infància; hem incrementat els recursos assistencials en un 33 per cent; hem millorat i hem fet la construcció de nous centres per atendre els nens i les nenes, amb un increment –amb un increment– d'un 1.793 per cent; hem destinat un 92 per cent d'increment a recursos als equips dels EAIA, i, ja li ho he dit abans, hem passat dels 188 professionals als 321. Són la gran majoria de situacions en què amb l'aplicació del protocol es detecten aquestos casos de maltractaments infantils, i en els quals s'actua..., afortunadament podem actuar de manera diligent amb els infants que són víctimes d'aquests abusos.

I la mostra que aquest sistema funciona, i funciona la detecció, malgrat que s'han produït malauradament aquestos casos, és també el que s'ha recollit en els mitjans de comunicació, que és del que li feia esment ara amb referència a aquesta sentència de la jutgessa de Cerdanyola del Vallès, que diu que en aquesta resolució reconeix que va existir un seguiment continuat de la menor a través dels diferents organismes i fins i tot, el dia 1 de març, tres dies abans dels fets, va tenir lloc una entrevista de la mare, de la menor i del servei social. Per tant, amb aquesta sentència s'avala que les actuacions de la Direcció General d'Atenció a la Infància van ser correctes. I també s'avala la gestió de la seva directora general, en aquest cas la senyora Imma Pérez.

Jo el que li voldria dir que en tots els àmbits professionals això malauradament succeeix, que moltes vegades a l'hora de la diagnosi, doncs, pot haver-hi equivocacions, i diagnosis que haurien de ser d'urgència, doncs es poden estimar que aquestes són preferents. Però a les diagnosis, nosaltres no tenim un servei de radiografia que ens indiqui quina és la situació sociofamiliar d'aquest menor i, per tant, si el seu entorn és protector o no és protector.

Jo voldria dir també aquí, abans que se m'acabi el temps, que tots –tots– els professionals d'atenció a la infància i adolescència, tant els que estan en els serveis centrals com els que estan en l'atenció directa, mereixen tot el meu respecte, com no podia ser d'una altra manera; mereixen tot el meu respecte, tot el meu suport, perquè s'està fent una bona feina, malgrat aquestos casos, en el si de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència.

El president

El setè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu (tram. 300-00056/08)

...és la Interpel·lació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Maria Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, senyores i senyors, m'he preguntat, des de finals de la legislatura passada i començament d'aquesta, sobre una sèrie d'aspectes de la formació professional que, sincerament, no comprenia. Els vaig comprendre en consultar el seu programa electoral.

En l'aspecte de formació professional que contenia el seu programa electoral..., era un programa sense idees noves, sense il·lusió, sense ànima, com per cobrir l'expedient, i gairebé calcat al que havien presentat per a les eleccions del 2003. No m'hi estendré en el seu programa electoral, no és el dia, avui, de fer-ho, però sí en les seves conseqüències, perquè els ha portat a l'aplicació d'un model obsolet d'organització de la formació professional, mantenint en conselleries diferents la formació professional, perquè ens entenguem, reglada, l'ocupacional i la contínua.

Aquest és un model organitzatiu que no reflecteix el plantejament estratègic que la formació professional requeriria i que la mateixa llei planteja de manera conjunta. Des de CiU, aquesta és una etapa superada, i defensem la creació d'una secretaria general de formació professional, com ja vam fer en els dos darrers programes electorals nostres, que sigui una única veu, sota una unitat directiva única, ubicada en un departament on quedi clar que la formació professional és una aposta estratègica de govern. Aquest és l'enfocament que el país necessita.

Tinc la impressió que vostès no tenen idees pròpies, no tenen projecte. Ja sé que s'ha dit molt, però permeti'm que li ho digui i li expliqui per què. Tant és així que encarreguen estudis sobre la majoria de temes nuclears de la formació professional, temes que vostès haurien de conèixer millor que ningú. Escolti, conseller, no estic parlant en teoria, tinc un llistat d'estudis encarregats pel Consell Català de Formació Professional. N'hi ha molts més d'estudis encarregats, però en llegiré alguns d'aquests d'aquí, no?

Un estudi sobre la realització d'una anàlisi funcional d'un portal d'informació i orientació professional –després en podem parlar, d'aquest tema. Un altre: Estudi d'accions prioritàries del Pla general de formació professional a Catalunya, el seu desplegament en el període 2005-2006. Com és possible, conseller, que una acció prioritària de govern, vostès l'encarreguin a una agència externa? Sincerament, és increïble. Estudi..., disseny estratègic i organitzatiu dels centres integrals de formació professional. Que no en saben? Que no tenen tècnics, vostès, en el departament, que, per cert, fa molts anys que hi són? Estudi sobre la inserció de titulats de

formació professional específica, famílies professionals d'administració i sanitat. D'acord. Estudi sobre la inserció dels usuaris de les accions de formació professional ocupacional. Estudi per a la millora de la qualitat de la formació en centres de treball. Estudi exploratori de la relació entre les classificacions professionals actuals i les competències associades a les qualificacions –per cert, hi ha un Institut de Qualificacions de Catalunya.

Perdoni la pregunta, conseller: vostès què fan? –vostès què fan?–, perquè si ho encarreguen tot...

Per acabar-ho d'adobar, fins i tot el II Pla general de formació professional de Catalunya ha estat encarregat a una consultoria externa. Deixi'm recordar-li que el I Pla general de formació professional va ser elaborat en el si del Consell Català de Formació Professional, per part de tots els seus representants, i va incloure des de la discussió inicial fins al plantejament i el redactat final per consens.

El que li diré ara no li agradarà, però és igual. Aquesta és la gran diferència entre el Govern de Convergència i Unió i vostès. Nosaltres vam aportar les nostres idees, que les teníem, i vam confiar en els coneixements i l'expertesa dels membres del consell català per elaborar un pla que tothom a titllat de magnífic, diguem de molt bo, si cal, mentre que vostès, que sembla que no tenen idees, no han estat capaços d'aprofitar tot el coneixement i l'experiència que poden aportar els membres del consell, que és moltíssima.

La trista realitat, conseller, la realitat de fons, jo, és que crec que vostès no es creuen la formació professional i la seva única obsessió consisteix a incrementar el nombre d'alumnes i el nombre de places al preu que sigui, sense planificació i sense cap plantejament seriós. Li recordo, conseller, que en la seva compareixença a la Comissió d'Educació el dia 16 de febrer vostè va portar un balanç des de l'any 2004 en què es vantava d'haver creat nou mil noves places de formació professional i més de tres-cents nous grups de cicles formatius.

Deu recordar, vostè, que li vaig fer arribar per escrit un seguit de preguntes referents a aquestes nou mil places. Li demanava on s'havien creat, en quins centres, en quina part del territori, de quines famílies professionals, en quin règim d'estudis, quin era el nombre d'alumnes que havien ocupat aquestes nou mil places, quants d'aquests alumnes havien superat el cicle formatiu i quina havia estat la inserció laboral d'aquests. Deu recordar, conseller, quina va ser la seva resposta, entre cometes: «Encara no en tenim les dades.» No les deuen tenir encara, perquè no m'ha tornat a dir res més.

Però això, senyor conseller, si això ja és greu, més greu és que quan vostè em va donar aquesta resposta escrita érem a portes de la preinscripció. Em pot explicar com planifiquen?, si és que ho fan, si és que planifiquen. Amb quins criteris planifiquen vostès? Perquè si encara no saben on eren aquests alumnes, quantes de les deu mil places es van ocupar, quin resultat han donat i quina inserció professional han tingut els alumnes, quines dades fan servir vostès per planificar? Per favor, quines dades? Tenim una gran curiositat per conèixer la seva resposta, però alhora, conseller, una gran preocupació.

En qualsevol cas, segons un estudi molt recent de la UGT de Catalunya –aquest que li estic ensenyant–, les noves places de formació professional ofertades tenen una escassa o nul·la correspondència amb els perfils professionals més demanats per les organitzacions empresarials. L'estudi manté, tot havent analitzat l'oferta d'FP per al curs 2007-2008, que observen que l'increment de places s'ha produït principalment en aquelles famílies professionals que comporten menys inversió econòmica i que s'han portat a terme des de fa una colla d'anys. Tot plegat, li ho he de dir sincerament, dóna la impressió de la improvisació, del poc rigor i de la banalització d'un tema que, com ja he dit abans, ha de ser estratègic.

Però això no acaba aquí, conseller. No, no. Quan el mes de juny vostè ens va presentar el pressupost de 2007 a la Comissió d'Educació, ens va anunciar una vegada més que per al curs 2007-2008 hi hauria cent catorze nous cicles de formació professional –estupend, això creix–, tot donant la impressió que tot això anava sobre rodes i que teníem els alumnes a cabassos. Doncs no, conseller, això no és cert.

No sé si coneix l'escrit que el director general d'Ensenyaments Professionals Artístics i Especialitzats va dirigir als instituts d'educació secundària que imparteixen cicles formatius el dia 12 de juny d'enguany. Aquest escrit, que vostè segurament coneix –si no, ja li'n donaré una còpia–, diu entre d'altres coses: «Senyor director o directora» –anònim–, «recentment la inspecció educativa ha efectuat en alguns instituts de secundària un mostreig per conèixer, entre d'altres coses, l'assistència a les classes de l'alumnat matriculat en els cicles formatius de formació professional. Com a conseqüència d'aquesta actuació, s'ha comprovat que en un nombre rellevant de centres inspeccionats el grau d'absentisme de l'alumnat de cicles formatius era significatiu. La manca d'assistència a classe de joves que fan formació professional inicial és un indicador decebedor» –ho diu el seu director general–, «ja que posa en evidència que s'està produint una pèrdua d'oportunitats reals de formació i qualificació, i per tant de promoció social» –que té tota la raó, això és veritat. Acaba dient: «Amb la confiança que sabreu valorar..., reflexions...», nararà, nararà... Bé.

Molt bé. Vist això, conseller, quan vostès donen les dades de l'increment de matrícula de formació professional, de què parlen? Dels alumnes que es van inscriure? Dels alumnes que hi ha en realitat? De què parlen, conseller? D'aquesta carta es desprèn que les dades de començament de curs no són fiables. I són les que vostès donen. I són les que donen públicament. I d'això, conseller, se'n diu engany.

Vostès intenten governar a cop d'anunci de diari, i això que per si mateix ja és greu, ho és més encara quan les dades que es donen no s'ajusten a la realitat. És un engany pur i dur, impropi d'un govern seriós. És per aquest sistema que vostès pensen assolir el nombre de cent mil alumnes? De la manera que fan anar les dades, no els costarà gaire, però la realitat serà ben diferent del que s'explica.

Li anuncio, senyor conseller, que nosaltres li demanarem un estudi exhaustiu i rigorós de l'estat real de la

formació professional i dels alumnes que la cursen amb regularitat.

El seu director general va avançar en declaracions públiques...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

Acabo, president. Aquest estudi a què havia fet referència abans, de la UGT, parlava que no només hi ha un baix percentatge d'alumnes que cursen formació professional, sinó també un alt percentatge d'abandonament prematur sense finalitzar els estudis, que corresponen a un 35...

El president

Senyora diputada, «acabar» vol dir «acabar».

La Sra. Fortuny i Torroella

...per cert –acabo– als cicles de grau mitjà i al 25 per cent als cicles de grau superior.

I ja tindré ocasió de continuar a la rèplica.

El president

Efectivament, a la rèplica podrà continuar. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Molt bé, gràcies, president. Senyora diputada i senyors diputats, en fi, jo sempre començo, tendeixo a començar les intervencions agraint el to. En aquest cas, més aviat..., en fi, lamentar-ho tampoc, no?, perquè no sé si s'ho val. En tot cas, em sembla que es qualifica per si sol, no? *(Remor de veus.)* És a dir, en fi, jo ja entenc que molt sovint és present en la seva actitud com a grup l'exhibició de nostàlgia, diguéssim, no? En aquest cas, l'exhibició de nostàlgia està sumada a una exhibició de frustració personal, que em sembla que és... *(Remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats, conseller...

El conseller d'Educació

Em sembla que estem parlant d'una cosa prou seriosa perquè maneguem bé les dades –maneguem bé les dades... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyor diputats, honorable conseller...

El conseller d'Educació

Nosaltres hem escoltat atentament i cortesament la intervenció, com correspon. *(Remor de veus.)*

El president

Honorable conseller, ens centraríem en la interpel·lació, si us plau. Honorables diputades i diputats, senyores diputades i diputats, deixem el conseller que parli.

El conseller d'Educació

Aquest Govern està construint, efectivament, per primer cop en el nostre autogovern, des de fa trenta anys, un autèntic model català de formació professional, que no existia quan vam començar el 2003, al final del 2003, l'etapa de Govern catalanista i d'esquerres.

I, efectivament, la construcció d'aquest model demana esforços, temps, planificació i coneixement. La seva obsessió en la denúncia dels estudis externs encarregats pel Consell Català de Formació Professional, em sembla que és un indicador, també, exactament del contrari, de la nostra responsabilitat i de la nostra voluntat real, per primer cop, de saber bé de què estem parlant i com està el país en aquesta matèria. I per tant els fem, els encarregarem i els seguirem fent. I per primer cop, ho repeteixo, tindrem una certa capacitat de prendre decisions sobre la base d'informacions, de coneixements autèntics de què vol dir «formació professional», i de fer-ho, a més, amb absoluta coordinació, complicitat positiva i treball conjunt amb qui ha d'efectivament estar present en aquesta complicitat: el territori, l'Administració local i els empresaris, el món productiu; criteri que estava absolutament absent de les anteriors polítiques, que responien a un estricte criteri de continuïtat respecte dels models obsolets –aquests sí–, derivats de les legislacions anteriors i dels models educatius, d'aquells que abans en deien FP1 i FP2, que l'únic que van fer és donar-los continuïtat administrativa, en el millor dels casos. En cap cas, res que s'assemblés ni a una planificació ni a un ajust real de congruència entre necessitats productives i oferta real de formació professional.

Nosaltres hem de disposar d'un model català de formació professional que inclogui un conjunt d'ofertes formatives, avui encara disperses i poc coordinades i connectades. I a això, per cert, respon l'organització de què ens hem dotat, la direcció general que vostè esmentava, que efectivament apunta, amb unitat, amb potència, amb estructura suficient i amb recursos, a la consecució d'aquest model català integrat i que és capaç també d'aplegar i donar coherència a un conjunt de sistemes de formació: la formació professional del sistema educatiu, els ensenyaments artístics, els ensenyaments tècnics i esportius, els d'idiomes i els programes de garantia social. Encara, eventualment, hi hauríem d'associar –conceptualment almenys– la qüestió de la formació d'adults, que en bona mesura respon també a un criteri de formació continuada, en el millor sentit de la paraula, o de primera formació, en els casos en què això no s'ha pogut obtenir abans.

Per tant, és un model que ha de vetllar molt especialment per l'extensió i la consolidació de les vies de transició entre l'escola i el món del treball. I aquesta és la nostra obsessió: organitzar, aconseguir l'èxit i, en la pràctica, donar resposta individualitzada –individualitzada– a aquesta transició entre l'escola i el

món del treball. Cap noi, cap noia del nostre país ha d'acabar els seus estudis obligatoris sense comptar amb una perspectiva clara de continuïtat d'estudis o de continuïtat d'incorporació en el món del treball, acompanyada, perfectament coneguda i perfectament inserida.

Crec que és de justícia, en aquest punt, fer constar les dades d'inserció laboral de les persones amb titulació de formació professional, dades que per primera vegada el Departament d'Educació –per primera vegada– té sistematitzades de forma rigorosa gràcies, precisament, a l'estudi fet pel Consell Superior d'Avaluació del nostre sistema educatiu, amb la col·laboració –i és un indicador també de per on anem– inestimable del Consell de Cambres de Comerç.

A una enquesta feta amb aquest objectiu de saber què està passant amb els nois que surten del nostre sistema, ens adonem que tenim, sobre una enquesta amplíssima, de més de disset mil alumnes, el 49,98 per cent de nois que estan treballant, el 20,59 per cent de nois i noies que estudien i treballen, el 24,85 per cent –i és la millor notícia– de nois que segueixen estudiant, més enllà dels cicles formatius, i només el 4,55 per cent que busca feina, és a dir, un indicador per sota de la mitjana d'atur registrat al nostre país.

De tot aquest univers, pràcticament el 80 per cent està treballant en allò que ha estudiat, en absoluta coherència amb el procés formatiu que el nostre sistema està donant, de forma que la prioritat i el compromís d'aquest Govern per la construcció d'aquest model català de formació professional és absoluta. Hem –i ho he dit i ho he repetit, i ho estem aconseguint i ho aconseguirem– d'augmentar significativament el nombre de nois i noies que efectivament s'orienten cap als cicles formatius i, encara més important, que molts més completin els seus estudis abans d'incorporar-se al mercat de treball. Com vostès saben, ara tenim una situació en què el mercat de treball, per feblesa segurament del nostre sistema de formació professional, en part, està exercint una capacitat d'atracció potentíssima sobre els nois, que en molt casos es tradueix en un abandó prematur quant a la incorporació directa des de l'educació obligatòria al món del treball. I això és el aquest país no pot admetre ni suportar.

Ho resumeixo. El pla de govern d'aquest segon Govern progressista i catalanista que ostenta la responsabilitat educativa en el nostre país assenyala de forma totalment explícita la necessitat d'avançar cap a un nou sistema de formació professional. Tenim el pla estratègic absolutament en condicions de ser desplegat. Per primera vegada comptem amb un esforç de planificació real, i estem impulsant com a concepte central d'aquest model nou de formació professional a Catalunya el concepte d'integralitat, el concepte de territoris integrats, que siguin capaços d'aplegar les tres fases de la formació professional –reglada, contínua i ocupacional–, de fer-ho en absoluta coordinació i integració amb els recursos, la política i l'administració del Departament de Treball i de fer-ho amb una característica fins ara, fins fa tres anys, inexistent i que ara comença a ser una realitat, que és la característica de comptar absolutament, per dur endavant aquest pla, amb la participació i el protagonisme dels territoris i del món productiu de cada un d'aquests territoris; del món productiu en general, de les organitzacions empresarials, però també de la realitat empresarial present a cada una de les comarques, de les zones, dels barris, dels pobles, de les ciutats del nostre país.

Com vostès saben perfectament, ja hi han en aquests moments dotze..., no exemples: dotze referències reals, dotze amplíssims territoris coberts per aquest concepte integral, i estem en condicions d'oferir, efectivament, un panorama de creixement d'aquest concepte de servei integral de les tres branques de formació, coordinades amb la resta d'àrees que li deia al principi de la intervenció, que ens donaran efectivament, en molt pocs anys, un doble resultat: l'encaix absolut d'oferta i demanda pel que fa a les necessitats productives d'aquest país, comptant amb la veu i el protagonisme del món empresarial i un creixement efectiu de la nostra oferta i de la nostra demanda, de manera que arribem des de la xifra on estem ara..., que després podem parlar, quan tinguem temps, en la següent intervenció, d'on ens el van deixar, el sistema professional, i on hem arribat i on arribarem en pocs anys; després ho repassarem. Però, en tot cas, el que hi haurà és un increment proper al 50 per cent en les places ofertades i efectivament cobertes d'alumnes de formació professional, que és el que aquest país necessitava des de fa vint-i-cinc anys i és el que aquest país no tenia des de fa vint-i-cinc anys. Ara el comença a tenir...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...un model de formació professional digne de tal nom. El comença a tenir, i en aquest mandat el tindrem no només digne, sinó magnífic, també excel·lent, com a la resta del sistema educatiu català.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Rosa Fortuny per a la rèplica.

La Sra. Fortuny i Torroella

Molt honorable president, voldria demanar-li que fes retirar les seves paraules, impròpies d'un conseller, en tractar-se de temes que entenc que són personals i que no tenen res a veure amb el que jo li he plantejat.

El president

Senyora diputada, en tot cas, jo entenc que ho demani, però ho ha de demanar al conseller, que és qui les ha pronunciades.

La Sra. Fortuny i Torroella

En qualsevol cas, sí que li he de dir una cosa: crec que és una manca de respecte cap a tots aquest diputats i diputades que estan aquí parlar de la frustració. Si vostè creu que jo sóc frustrada per ser una de les cent trenta-cinc persones que aquest país ha escollit per seure en aquests escons, escolti, vostè està molt equivocat, vostè no sap de què parla i vostè insulta el país. *(Remor de veus.)*

Molt bé. Miri, conseller, vostè, com sempre, vostès..., el món va néixer amb vostès: vostès ho han començat tot, vostès ho han fet tot. Però permeti'm que insisteixi en l'engany i permeti'm que insisteixi que vostès no creuen en la formació professional. I li'n posaré un exemple.

Des de fa tres anys, que jo sàpiga, les classes per als alumnes dels cicles formatius de grau mitjà acaben el mes de maig, perquè es puguin presentar a les proves per accedir al grau superior. Senyor conseller, qualsevol que conegui mitjanament el nostre sistema educatiu sap que aquests alumnes de cap manera estan preparats per poder superar un prova que els deixi accedir a un cicle formatiu de grau superior, per accedir al qual de manera regular han de tenir el batxillerat o demostrar els coneixements del batxillerat.

A qui volen enganyar, conseller? Als alumnes? A les famílies? A vostès mateixos? Això és prestigiar l'FP? Això és en realitat una banalització d'un tema molt seriós, i és jugar d'una manera gairebé cruel amb les il·lusions d'uns joves. Perquè, conseller, si realment aquests alumnes estan preparats per accedir d'una manera directa al grau superior, ens hem de replantejar l'ESO de dalt a baix i tot el sistema. Hi insisteixo, conseller: engany, banalització, trivialitat.

Com ho és també el fet que any rere any incrementin el pressupost dels programes de garanties socials sense que baixi el nombre d'alumnes que els cursen. El veritable èxit d'aquests programes en seria el decreixement gradual, fins a la seva extinció; això sí, deixant sempre una porta oberta per a aquells alumnes que presentin serioses dificultats a l'ensenyament obligatori. Però el nombre d'alumnes es manté, i vostès van augmentant el pressupost.

I una cosa és ser eficaç. Però vostès no són eficients, conseller. El seu director general va declarar públicament que apostava per un creixement ordenat i de qualitat de la formació professional. Vostè, conseller, ens va manifestar a la seva compareixença del mes de juny que incrementar el pressupost ha de poder voler dir gastar bé. Doncs, conseller, ni una cosa ni l'altra. Vostès no ho han aconseguit, vostès s'han perdut en les paraules i han deixat de banda massa fets. Posin fil a l'agulla, conseller, i sobretot parlin amb els centres, no ho deixin de fer, parlin amb els centres; que no vegin el director general com l'habitant d'un castell a què no es pot arribar i que vostès tenen perfectament al seu abast.

Sàpiga una cosa, conseller: fa molts anys, ja fa més de vuit anys que la inserció professional dels alumnes que acaben els cicles de grau mitjà i grau superior i abans l'FP2 és altíssim –és altíssim–, fa molts anys que és així. Però això no és tot, és que això no és tot. Jo no estic discutint aquest tema, en cap moment li he discutit que no hi hagi inserció professional. Escolti, si avui hi ha feina per a tothom, si fins i tot per al que no està preparat! És clar que hi ha inserció professional! Jo del que em queixo és de l'engany –del que em queixo és de l'engany. Per què vostès van donant unes dades de matrícula que no són certes? On els comptabilitzen, vostès, aquests alumnes que no són a l'aula? O és que són d'aquests...? Si són d'aquests que estan treballant i han deixat els estudis, escolti, digui-ho, però no doni unes dades que no són. No li discuteixo pas, jo, que hi hagi inserció. I tant, que n'hi ha, i tant! I tant, que n'hi ha.

I li recordo que el model de formació professional, escolti, no l'han inventat vostès –no l'han inventat vostès. Hi havia un bon model, que, entre d'altres coses, va crear el Consell Català de la Formació Professional, l'Institut de Qualificacions de Catalunya i moltes i moltes i d'altres coses. I vam ser pioners –i li estic parlant del curs 83-84– en el tema de les pràctiques dels alumnes a les empreses. Que és millorable? Segur, i vostès tenen l'obligació de millorar-ho. Qualsevol que ve després, i nosaltres mateixos, si hi haguéssim estat, hauríem intentat millorar-ho. Però sàpiga que vam ser pioners a tot l'Estat, fins al punt que el mateix Ministeri d'Educació i Ciència ens va demanar –aleshores es deia Ministeri d'Educació i Ciència– assessorament, no només ells, sinó totes les comunitats autònomes de l'Estat.

Moltes gràcies. Li torno a demanar que retiri les seves paraules...

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. A mi em sembla que, en fi, les paraules en el debat parlamentari són exactament correctes i admissibles. Jo és evident que no faig una referència, en absolut, ni a la seva dignitat personal ni a la seva condició de diputada i de representant d'aquest país, que la té tota i té la meva consideració absoluta des d'aquest punt de vista. Em refereixo que, pel to de la seva primera intervenció, expressava un tipus de reflexió i de sentiment que jo crec derivats de l'enyorança explícita d'una situació en què vostès estaven efectivament –vostè també, personalment– en una determinada situació de responsabilitat que ara evidentment no té i que sembla que els costi acceptar que ara toca estar a l'oposició i a nosaltres ens toca ostentar la responsabilitat. I és això l'única intenció i em sembla que són perfectament clars el to i la intenció del que he dit.

Mirin..., per cert, lligant amb això, vostès ens van deixar el pitjor sistema de formació professional d'Europa –no d'Espanya, no: d'Europa. I encara hi som. Sap quin percentatge de nois tenim estudiant a formació professional? Vol que llegeixi els percentatges de nois que fan FP a Catalunya, comparats amb els que la fan a França, Anglaterra, Alemanya, Finlàndia o Holanda o qualsevol altre? *(Veus de fons.)* On estem? On estem, en aquest sentit? Estem «atrassadíssims».

Nosaltres aquí tenim una estructura de «rellotge de sorra», que en diuen els tècnics. És a dir, del 25 al 30 per cent de nois de formació universitària; del 50 al 60 per cent, bàsica, i del 25 al 30 i del 15 al 20 als graus mitjans –batxillerat i formació professional–, quan hauríem d'estar exactament al revés. El percentatge universitari és correcte. El percentatge de la base és el doble del que hauria de ser, hauria de ser només del 15 al 20 per cent només en la formació bàsica i hauríem d'estar al 50, 60 per cent en la formació de grau mitjà. I el que ens hem trobat, després de vint-i-cinc anys de governació de Convergència i Unió, és la situació inversa. És el pitjor defecte des del punt de vista d'estructura educativa i productiva d'aquest país, és la pitjor contradicció amb les recomanacions de la Unió Europea i amb l'estratègia de Lisboa. És el dèficit estructural més greu amb què comptem a Catalunya. Necessitem incrementar almenys en quinze punts el nombre de nois que segueixen els seus estudis més enllà dels obligatoris.

I això és el que estem fent nosaltres per primer cop; aquest Govern és el que ho està fent, no el que van fer vostès. Vostès ens van deixar un sistema amb seixanta mil i escaig alumnes de formació professional –65, 67..., 60.000 alumnes de formació professional– contra noranta mil o prop de noranta mil de batxillerat. Avui estem..., aquest any, 7-8, estarem a 73.000 alumnes. Ja hi som, en el camí –ja hi som, en el camí–, pel concepte, per la capacitat molt millor d'ajustar l'oferta i la demanda, per la creació de cicles nous allà on calen, d'acord sempre amb els empresaris i amb els ajuntaments del territori i amb l'eficàcia deguda d'aquest tipus de polítiques, que són la suma de planificació, gestió i assignació de recursos.

Vol que repassem els convenis que hem signat, un per un, amb setanta grups empresarials, empreses concretes, territoris per donar lloc efectivament a solucions magnífiques a tants altres territoris de Catalunya? N'hem signat en aquests anys setanta, al voltant de setanta, i seguim fent-ho i en seguirem fent més. Més enllà dels dotze centres integrals, dels dotze territoris ja en procés d'integració, cobrirem tot el territori en aquell criteri. De manera que estarem efectivament en les bones condicions per assumir, per assolir, per aconseguir els objectius d'un model de formació professional digne. Per primer cop la formació professional està a punt de deixar de ser, després de trenta anys d'autogovern, la germana pobra del sistema educatiu. I està començant a deixar-ho de ser en aquests moments, per recursos, per organització, per planificació i per èxit en el seu desplegament.

Gràcies.

El president

Passem al desè punt de l'ordre del dia, atès que el vuitè... Senyora Fortuny, demana la paraula, per quin motiu? *(Veus de fons.)* És que estem a una interpel·lació i les al·lusions són òbvies. Vostè ha fet una demanda, la hi han respost, per tant... *(Veus de fons.)* Senyora Fortuny, demana la paraula per al·lusions; ha estat un debat obert, hi ha hagut torn d'explicació, rèplica i contrarèplica. Vostè ha fet una demanda, el conseller ha respost. Poca cosa més s'hi pot afegir. *(Veus de fons.)* Té exactament quinze segons –i que sigui una al·lusió, senyora Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

La LOGSE la van fer vostès...

El president

Senyora Fortuny, això no és cap al·lusió.

La Sra. Fortuny i Torroella

Escolti'm, vostè ha parlat que nosaltres no sabíem que estàvem a l'oposició. Escolti, nosaltres tenim molt clar que estem a l'oposició; és que passa que vostès no accepten en absolut...

El president

Senyora Fortuny...

La Sra. Fortuny i Torroella

...la més mínima crítica...

El president

Això no és cap al·lusió –això no és cap al·lusió, senyora Fortuny.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies
(tram. 302-00039/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies. Té la paraula el senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després del tens debat que hem viscut sobre la formació professional tornem a coses propositives –la moció no es debatrà fins al proper Ple. Ara parlarem de les polítiques de família. I em fa especial orgull parlar des d'aquesta tribuna de les polítiques de família; crec que és important que comencem a parlar de polítiques familiars, adreçades a les famílies, sobretot en un país com Catalunya, que té mancances importants, senyora consellera, en les seves polítiques de família i que necessita grans pactes, grans acords, grans impulsos en aquestes polítiques.

Nosaltres hem presentat, jo crec, una moció completa, una moció constructiva, amb aquest esperit que aquest diputat, doncs, també va fer la mateixa interpel·lació. I hem presentat una sèrie de mocions en deu punts. Deu punts que ens semblen fonamentals.

Primer, senyora consellera, si ens creiem que la política de família és una política important realment, si creiem realment en la política de família, li hem de donar el rang administratiu que mereix. Per això a nosaltres ens sap molt de greu que a la reestructuració que s'ha fet del

departament, del seu Departament de Benestar i Família, hagi desaparegut precisament la paraula «família». Què és això?, és un prejudici de l'esquerra? És que no li donen importància, realment importància, al concepte de família? Si tots parlem de la família, de la importància que té la família, per què a la primera de canvi ens carreguem la paraula «família»? Nosaltres considerem que és important que retorni. Per això, la nostra primera esmena parla de redefinir l'actual departament i de posar la paraula «família» on li toca, al més amunt de l'arc administratiu.

Els pactes. El senyor president de la Generalitat ens ha ofert quatre grans pactes. Diu: «Els quatre grans pactes del país, el més important del país.» Si el més important del país també són les famílies, nosaltres el que proposem és que hi afegim aquest pacte, un pacte per les famílies. Si diem que encara ens queden molts reptes per complir en les polítiques familiars i socials, afegim-hi també el pacte de les famílies; considerem que és fonamental i que és vital, per tant, afegir-ho.

El Pla interdepartamental d'ajudes a les famílies. Ja li ho vaig dir, senyora consellera: en cadascuna de les seves competències hi ha un pla interdepartamental; en totes: Pla interdepartamental d'acollida, d'integració, Pla interdepartamental d'integració social, de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals. De totes. Per què no hi ha un pla interdepartamental de recolzament a la família, ens preguntem? –si creiem, un altre cop i com diem i com repetim, que la família és el més important. Ens sembla fonamental la redacció d'aquest pla interdepartamental per donar credibilitat realment a les polítiques familiars de la Generalitat.

I la perspectiva familiar. Jo ja sé que vostès ens diran: «És que això de la perspectiva familiar no està enlloc a la literatura.» Potser –potser–, perquè la literatura familiar no ha anat aparellada, no ha anat igual que la literatura per exemple feminista o d'igualtat de gènere. Nosaltres pensem que és possible definir una perspectiva familiar i ens importa que la perspectiva familiar també hi sigui en totes les polítiques de forma interdepartamental que fa la Generalitat de Catalunya.

La política de família no s'entén sense consignació pressupostària. I això ho saben vostès. Al pacte del Tinell, al pacte de l'Entesa, als seus programes electorals com a tripartit, als programes electorals també de l'oposició, Convergència i Unió, Partit Popular, tots parlem d'augmentar les prestacions econòmiques i d'afegir noves prestacions econòmiques. No pot ser, senyora consellera, que Catalunya hagi perdut pistonada en aquest terreny; no pot ser que hàgim passat del segon lloc de les comunitats autònomes espanyoles al tercer lloc. Això vol dir que hi han comunitats autònomes que agafen més empenta. Sap quina comunitat autònoma ens ha passat, per exemple? Castella i Lleó; Castella i Lleó, que ha regulat la incorporació d'ajudes econòmiques a pares i mares que exerceixen el dret a reducció de jornada laboral –imagini's que important– i les subvencions específiques per augmentar els períodes o els permisos de maternitat. Parlem de coses importants i, per tant, com pensem que hi hem d'incorporar aquestes noves ajudes per ajudar precisament a la conciliació de la vida familiar i laboral i també a la natalitat del nostre país. Recordo que ha estat el Consell europeu que ens ha recordat la importància de les polítiques natalistes i les polítiques d'augment de la natalitat, sobretot per al futur i per garantir el futur de les pensions.

I les famílies joves. Els joves..., no tot és oci, no tot són polítiques universitàries, no tot són polítiques de formació; també hi ha un període de la joventut que la gent jove comença realment a pensar a formar una família. Els estudis ens demostren que les parelles joves de menys de trenta anys tenen un 50 per cent menys de recursos que les parelles de l'edat compresa entre trenta i quaranta anys –per altra part, és normal; és millor que sigui així que no que siguin els de trenta a quaranta anys... Fomentem també la natalitat en aquestes parelles, fomentem també l'estabilitat en aquestes parelles joves. I per això demanem un compliment de les ajudes.

I, després, l'activitat legislativa, la voluntat: recursos, voluntat administrativa i voluntat legislativa. Impulsem la Llei de suport a les famílies, una llei que està adormida, una llei que encara no l'hem impulsat. Impulsem també la Llei de la infància, que portem molt temps parlant-ne, i adoptem noves mesures sobretot perquè la Llei de famílies nombroses, que es va aprovar el 2003, tingui també un desplegament a casa nostra.

Una moció constructiva, una moció que pretén posar les famílies en el centre del debat polític i en el centre de l'activitat legislativa, l'activitat econòmica i l'activitat administrativa de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta moció han presentat esmenes diversos grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi ha presentat una esmena i, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, bé, nosaltres celebrem aquesta interpel·lació que jo deia, aquesta moció que es presenta, perquè ve a donar continuïtat, en el debat de pressupostos, a tot el que ja vàrem manifestar sobre aquesta manca de desplegament global que hi ha de la Llei de suport a les famílies, que està vigent, doncs, des del gener del 2004. I alhora, també, perquè veiem com des del Govern s'ha agafat el model aplicat els anys 2002 i 2003, que va ser un punt de partida de les polítiques de suport a les famílies, amb el nou model de finançament, com un model final i que, a partir d'aquí, augmentant vint-i-cinc euros cada any, doncs, ja ens sentim feliços. No, no es tracta d'això; es tracta de fer polítiques de família, partint d'aquell bon model però ampliant-lo i anant molt més enllà.

Nosaltres, a aquesta moció, hi hem presentat una esmena d'addició en tres punts. Per una banda, que el nostre Parlament..., i el Govern presenti un projecte de llei de suport a les famílies nombroses. Creiem que aquesta és

una assignatura pendent que nosaltres ja vam intentar la legislatura passada però que no va deixar que passés del debat de totalitat.

També, per una altra banda, presentar en el termini màxim de tres mesos un pla de mesures per a la conciliació de la vida personal, familiar i laboral. Aquest és un tema que també se'n parla molt, i si també retornem a la legislatura passada, vam presentar vint propostes, que totes van ser rebutjades una a una –algunes, proposicions de llei, i altres, propostes de resolució–, totes tombades i nosaltres..., doncs, que el Govern presenti el seu pla de mesures i que ho faci.

I finalment un punt molt concret de la Llei de suport a les famílies, que està afectant negativament la seva no-aplicació a moltes famílies que tenen una situació de separació, de divorci, que és que en el termini màxim de tres mesos es creï el fons de garantia de pensions alimentàries, previst a l'article 4 de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies; com també l'ens que està previst que l'ha de gestionar i que la mateixa Llei de suport ja preveia.

Per tant, nosaltres creiem que aquest conjunt, entre la proposta que ha presentat el senyor Rafael López, del Grup Parlamentari Popular, i el conjunt d'aquestes esmenes, obliguen el Govern a anar una mica més enllà. I voldríem que s'anés més enllà perquè la família per nosaltres és una estructura important de la societat i creiem que s'ha de reforçar.

I és cert que el fet d'haver desaparegut del nom del departament –que avui es diu d'Acció Social i Ciutadania– la paraula «família», demostra que la família no és una de les prioritats del Govern tripartit. I això ho lamentem. Creiem que precisament quan es van poder fer més polítiques de suport a les famílies, amb un creixement del pressupost de la Generalitat, es va voler també que es veiés..., canviant el nom del departament per «Departament de Benestar i Família», i el fet que ara s'hagi retirat aquest nom vol dir aquesta reculada. I, com deia el senyor Rafael López, els diferents estudis que estan apareixent sobre família demostren com Catalunya està baixant, i està baixant molt per això, perquè s'han mantingut en un model de l'any 2003 que feia que estiguéssim en els primers llocs, però vostès han anat fent una política de manteniment, quan el que calia era una política de molt més impuls.

I esperem que es doni suport a aquesta moció amb aquestes esmenes, si ens les accepta el Partit Popular, perquè ens sembla que serà una manera d'empènyer el Govern tripartit perquè, encara que no cregui en la família, doncs, almenys la impulsi.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. També s'han presentat quatre esmenes per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc li agraeixo, voldria agrair al senyor López Rueda –López Rueda, el nom és aquest– que ens permeti en seu parlamentària debatre sobre un tema d'interès per als grups que conformen la majoria de govern i d'interès segurament per a tots plegats, que és el tema de les famílies. Més enllà d'aquesta preocupació, probablement no coincidirem en què definim per família ni què definim tampoc per polítiques de família, però sí que, lògicament, segurament que compartim el que és, doncs, aquesta preocupació.

En tot cas, jo crec que en la seva intervenció de fa quinze dies, i també en la d'avui, i sobretot en el text, diguem-ne, de la mateixa moció, hi ha una certa visió, si m'ho permet, una mica reduccionista o, diguem-ne, epidèrmica d'allò que entenem per polítiques de família. O sigui, sembla que vostè lligui exclusivament allò que són polítiques de família a polítiques, diguem-ne, d'ajuts. Realment, mesurar la política que fa aquest Govern estrictament computant els ajuts i comparar-ho amb altres comunitats autonòmiques, em sembla, ho repeteixo, una visió una mica reduccionista, i també em sembla que menystenim l'aspecte fonamental, i és que no es tracta només de fer polítiques de suport a les famílies: es tracta que l'acció de govern estigui imbuïda, com està en aquests moments, pel suport a les famílies.

Perquè, realment, donar suport a les famílies és, al nostre entendre, per exemple, donar suport a les persones que tenen a càrrec seu alguna persona dependent, o facilitar que la joventut pugui formar famílies, o crear noves places d'escola bressol, o millorar el que és la compatibilitat entre la vida familiar i laboral... Tot això són polítiques de família, que no es fan, lògicament, de forma exclusiva a través del mateix departament, però que sí que es coordinen a través d'aquest.

Desplegament de la Llei de suport a les famílies –s'ha comentat anteriorment. Vull comentar que aquells que hores d'ara ens demanen pressa per desplegar-la van tardar tres anys a elaborar-la. Per tant, que se l'apliquin ells mateixos, aquesta pressa que a hores d'ara ens demanen.

I anunciar també que el fons de garantia per impagament de pensions que es comentava..., hi ha la intenció que a través de la mateixa Llei d'eradicació de la violència masclista, pugui entrar en el pròxim període de sessions.

Ho repeteixo, política de família vol dir moltes més coses: vol dir pla estratègic de gestió del temps de Catalunya; vol dir conciliació de vida familiar i laboral; vol dir participació en les polítiques familiars i els drets de la ciutadania a través del Consell Nacional de les Famílies; vol dir potenciar també l'existència d'una xarxa especialitzada de serveis a les famílies, i vol dir moltes altres coses.

En tot cas, per posicionar-nos en el que és el contingut de la seva moció, el nostre grup i els que conformen la majoria de govern hem presentat quatre esmenes, que esperem que rebin el seu suport, perquè neixen amb la

voluntat de tenir el màxim consens possible, però començarem amb la primera.

Realment, si hem de cenyir-nos a un canvi de denominació d'un departament per exemplificar que s'han fet polítiques de família, arribaríem a la sana conclusió que abans del 2002 en aquest país no s'havien fet polítiques de família. És aquesta, la conclusió a la qual ham d'arribar? Home, jo crec que definir les polítiques de família en funció d'un nom, ens sembla realment reduccionista. Les polítiques de família es fan a partir de plans transversals, a partir de propostes concretes. I, en tot cas, ho repeteixo, per a la sanitat, la salubritat del que és el clima d'aquest Parlament, em sembla que no podem definir que abans del 2002, que és quan es va canviar el nom del departament per Departament de Benestar i Família, em sembla que abans, lògicament, no podem afirmar que no s'hagin fet algunes polítiques de família. No polítiques de família en un sentit estricte i integral, com comentàvem anteriorment, perquè hi han diferents estudis que així ho signifiquen, que en aquest país no s'havia fet fins ara polítiques de família des d'una perspectiva integral, per molt que alguns intentin monopolitzar el concepte de la família. El concepte de la família és un concepte ampli, i un concepte que, ho repeteixo, no forma part de cap sector ideològic, ni que estigui a la dreta, ni que estigui a l'esquerra.

En tot cas, en el seu segon punt vostè proposa –i això ho rebutjarem– que es firmi o hi hagi un nou pacte. Entenem que en aquests moments ja hi han prou pactes i que el mateix departament té, a través, diguem-ne, del que és el pacte per la immigració, un repte prou important perquè no n'hi afegim més.

En tot cas, plantegem una transacció en el punt 1.*c*, plantegem una transacció per tal que el departament continuï impulsant les polítiques de suport a les famílies, amb l'afegitó, doncs, que hem transaccionat anteriorment. També plantegem una transacció per tal de substituir allò que és la perspectiva de família, que entenem, doncs, que és un concepte molt reduccionista, simplista i que ha de ser substituït per un concepte bastant més ampli, i és que les diferents realitats, problemes i necessitats dels diferents tipus de famílies estiguin presents en l'elaboració de les polítiques públiques de família. Perquè el que han de fer els poders públics no és anar encaminant allò que són les ajudes a les famílies que nosaltres voldríem, sinó ser sensibles a les diferents realitats familiars, que avui són molt i molt diferents. Compari el que és un padró d'habitants de principis de segle passat amb un del que és a hores d'ara, i veurà que les famílies avui dia són molt i molt diverses.

En tot cas, també plantegem una transacció al punt 2.*a*; una transacció al punt 2.*c*, per tal de fer un estudi sobre les necessitats de les famílies joves –compartim també aquesta preocupació amb vostè–, i rebutgem, en tot cas, els apartats 3.*a* i 3.*b*. El 3.*a*, perquè entenem, doncs, que el...

El vicepresident primer

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

...Govern ja està preparant el decret de desplegament –acabo, senyor president, moltes gràcies–, i el 3.*b*, perquè el Govern ja ha anunciat també el seu propi termini, que és a principis del 2008. El punt 3.*c* l'acceptaríem.

En tot cas, acabo, agraeixo que ens propiciï, doncs, que debatem sobre aquesta matèria, i la voluntat és, a través d'aquestes esmenes, arribar al màxim acord possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per fixar la seva posició el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable consellera, de fet, el senyor Bosch ja ha explicat les esmenes que hem presentat els tres grups que donem suport al Govern. Fer algun incís en algunes qüestions, i començaria amb aquesta petició que fa la moció que ha presentat el Grup del Partit Popular sobre el canvi de nom.

I vull fer una reflexió, perquè crec que el nom d'Acció Social i Ciutadania és del tot adequat, perquè precisament des d'aquest valor de ciutadania se li dóna aquesta càrrega, aquesta voluntat transversal i de mirada integral de totes aquelles polítiques que han de fer, han de garantir aquesta plena ciutadania per a tothom. És aquesta mirada transversal, integral, evidentment en les famílies, en la infància, en la gent gran, en l'atenció social, en el fet de la immigració, i per tant la ciutadania, la defensem per la seva càrrega jurídica, però també per la seva càrrega de cohesió, de convivència, que ens ha de fer, des de la igualtat d'oportunitats, fer un país, doncs, amb igualtat d'oportunitats per a tothom, garantir a la ciutadania plena, i també des d'aquest departament, des d'aquesta mirada integral i transversal, buscar els mecanismes, impulsar els mecanismes adients per assolir aquesta plena ciutadania de tothom.

Les polítiques de suport a les famílies, estem d'acord amb el senyor Bosch que no les podem reduir exclusivament als ajuts, no les podem reduir, que són polítiques transversals, i amb això hi estarem tothom d'acord, i que és veritat que les famílies, doncs, han anat experimentant diferents canvis, com la mateixa societat, i que de fet són expressió dels canvis de la mateixa societat, i que per tant des del Govern s'han d'impulsar les eines, els mecanismes, els instruments adequats per solucionar o per donar, doncs, més mecanismes perquè la família pugui desenvolupar el seu paper socialitzador, efectiu, de punt de referència per als nens, per a les persones grans, per als diferents membres de la família, amb aquests instruments que han d'ajudar a viure aquests canvis més positivament.

Polítiques transversals que jo crec que han de ser des del mateix Govern de la Generalitat, però no només; fins i tot en cooperació, en coordinació amb altres agents, amb altres administracions, amb altres sectors de la societat. És per això que, tot i que la moció ens demana,

doncs, un nou pacte sobre polítiques familiars –de fet, el president ja va anunciar els pactes que són més prioritaris en aquests moments–, sí que jo crec que hem arribat a aquesta esmena, a aquesta transacció d'impulsar aquest pla interdepartamental, que de fet el Govern ja treballa a través de la comissió interdepartamental, que jo crec que recull totes aquestes polítiques transversals, aquest impuls que necessita i que en aquests moments no cal que sigui a través d'un pacte, perquè sí que es vol significar molt més, donar molta més càrrega als pactes ja anunciats i que ja s'estan treballant per part del president de la Generalitat.

Quan parlem de polítiques de suport a les famílies com a polítiques transversals i integrals, estem parlant de la infància i de l'educació. Estem parlant de les persones en l'atenció a les persones amb dependència, per les mateixes persones i per la complexitat també que crea en el si d'una mateixa família. Estem parlant també de l'assessorament, de l'acompanyament de les famílies, dels pares, les mares, en aquests processos de canvi dels fills, dels joves. Estem parlant de la conciliació, una conciliació que la desitgem tothom, perquè en definitiva les famílies siguin més felices i tinguem menys estrès, oi? Estem parlant també de l'accés a l'habitatge, i estem parlant de tot tipus de famílies. La perspectiva familiar que presenta el senyor López, eh?, aquesta perspectiva familiar que han de tenir totes les polítiques de la Generalitat..., nosaltres li proposem, no?, tenir en compte quines són les seves vivències, les necessitats, les demandes, i que totes les polítiques de la Generalitat quedin imbuïdes, doncs, d'aquesta perspectiva de les necessitats..., vivències de tot tipus de famílies; creiem que queda millor definit.

Famílies en situació de risc que hem de tenir molt en compte. Per exemple, el creixement de les famílies monoparentals o, millor dit, de les «monomarentals», no?, que és una qüestió de les famílies, doncs, en situació de risc..., o les famílies joves, i que per això presentem aquesta proposta d'un estudi que ens situï quines són les seves necessitats, les seves demandes, per poder fer propostes en concret.

Aquests instruments, creiem que el Govern els està tirant endavant. Precisament es va fer un canvi en la comissió interdepartamental, un canvi en l'Observatori Català de la Família; instruments com més educació o més escola bressol; més plans d'entorn, que és sobretot preventiu; el pla estratègic per la gestió del temps, que s'està ja elaborant i s'està treballant, creiem, com deia, que és fonamental per intentar tothom tenir menys estrès i més felicitat, i per tant desenvolupar els nostres papers també en el si de la família, i evidentment, una xarxa d'atenció com a punts de trobada, de formació dels pares i mares, d'acompanyament i d'assessorament.

És per això que hem presentat aquestes esmenes, per arribar a aquests acords, des d'aquesta voluntat de prendre, com ja ho fa el Govern, molt seriosament, de forma prioritària el suport a les polítiques familiars, perquè és, en definitiva, el suport a aquest punt de referència que ens cohesiona també la nostra societat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, bé, ja sobrerament hem manifestat el nostre nivell d'acord i de complaença, doncs, per aquestes transaccions a què hem arribat, aquests acords a què hem arribat –gràcies, senyor López Rueda.

Jo, dir que el Govern no fa polítiques socials, un govern que hi destina el 52 per cent del seu pressupost, que no fa polítiques familiars quan estem destinant el 52 per cent de pressupost, doncs, a polítiques socials, que acompanyen, que són les que són la xarxa, doncs, perquè les persones individualment, i també les famílies, ens desenvolupem, ho trobo, en tot cas, excessiu. I trobo que és una qüestió, doncs, que no havia passat mai des dels governs..., de l'anterior Govern, i aquest, que és quan s'ha començat a iniciar.

També per nosaltres el concepte de família és un concepte ampli, no restringit. I, evidentment, els temps han canviat i la societat ha canviat. I ja s'ha parlat clarament també que un concepte de família és la família «monomarental», que jo crec més adequat que «monoparental», i en aquesta línia jo crec que s'ha fet un molt bon treball, doncs, des del departament, reconeixent aquesta tipologia de família. I el que hem de fer nosaltres és donar resposta a aquestes necessitats. I aquí ens trobem, i aquí ens trobaran.

De fet, el nostre Estatut de Catalunya ja ens manifesta que hem de protegir les persones i les famílies i que hem de treballar, doncs, per tenir aquest factor com un factor potent de cohesió social. Però en això, a més a més, ha de posar-s'hi voluntat, i la voluntat d'aquestes polítiques del Govern és la d'assumir i treballar perquè en situacions, com s'ha dit..., per treballar temes com la dependència, que ha suposat una gran càrrega sempre per a les dones, especialment dins de la família, les dones de la família, en això s'està treballant. Vol dir facilitar que els nostres joves, doncs, també puguin tenir una vida familiar, i això també s'està fent a través, doncs, del pacte que hi haurà i la llei per al dret de l'habitatge i les polítiques específiques també, que contemplem aquí en les esmenes, per a joves. I vol dir fer aquest treball, en suma, transversal, aquestes polítiques integrals.

Em queden poques coses a dir, quan ja les han dites totes els diputats i diputada anteriors, però jo crec que un tema clau també serà el desplegament que s'està portant a terme de la Llei de suport a les famílies i que serà, aquest, com deia, aquesta expedició de títol de la família monoparental, perquè aquest per nosaltres és un col·lectiu especialment vulnerable.

Llavors, àmpliament, la gestió del temps, la gestió del temps privat, la gestió del temps laboral i la gestió, doncs, del temps personal. Aquest jo crec que ha de ser un eix de treball de tots els departaments de la Generalitat. I, de fet, amb el pla estratègic, doncs, hem de buscar, hem de trobar aquest més i millor temps i hem

de saber com tot això que s'està treballant pugui anar coincidint, inclús l'urbanisme, inclús l'oci, tot vagi encaminat a tenir una vida familiar i personal, doncs, més plena i més propera als nostres.

També cal potenciar les polítiques i els drets de ciutadania, i per això està prevista la creació, doncs, del consell nacional de famílies, i que serà el mecanisme que canalitzarà aquesta participació.

En definitiva, deixo per al final el tema dels ajuts, perquè jo entenc més el concepte que explicava molt bé el diputat Pere Bosch, que els ajuts són importants, però no són la base, perquè la base és tenir tota aquesta xarxa, tota aquesta estructura, totes aquestes polítiques integrals en la defensa, doncs, de les polítiques familiars.

Per tant, doncs, gràcies, i...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Massana. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, honorable *consellera*, veo con satisfacción que en esta cámara hoy, en esta moción, izquierdas y derechas se ponen de acuerdo, en esto que es un tema tan universal como la familia. Ya era hora. En realidad, después del sarampión de las comunas maoístas de la revolución cultural china de los años sesenta y de las comunas *hippies* de la burguesía bienpensante europea y americana, pues está bien –está bien– que de nuevo la familia normal, tradicional, de andar por casa, tenga protagonismo de nuevo con normalidad en todos los ámbitos ideológicos, ¿no?

De todas maneras, cuando digo «familia tradicional» no me refiero a la familia defendida en parte por el Partido Popular en esta moción, porque a mí me da la sensación que está hecha a imagen y semejanza al IV Congreso Mundial de las Familias, celebrado en Varsovia en mayo de este año pasado, y que, en cierto modo, tiene un denominador común, que es el catolicismo más conservador. En este aspecto no nos parece adecuado.

Nosotros, como partido laico que somos, aconfesional, etcétera, apostamos por la imparcialidad de los poderes públicos en cuestiones de este tipo. Y, por tanto, no queremos en ningún caso que incidan de carácter identitario, de carácter de adoctrinamiento moral desde estos poderes públicos.

Para mi partido, para Ciudadanos, para el grupo parlamentario, el concepto de familia no está exclusivamente relacionado con el concepto de familia tradicional y conservador, es decir, unión matrimonial entre un hombre y una mujer cuyo fin último es la procreación. No; nosotros apostamos por un concepto de familia no restringido únicamente al ámbito religioso. En realidad, no estamos diciendo otra cosa que lo que dicen los derechos humanos al respecto: la familia es un elemento natural y fundamental de la sociedad y tiene derecho a estar protegida por la sociedad y por el Estado. Esta definición, que es universal y que sirve y está por encima de culturas y particularismos religiosos, es la que defendemos.

Posiblemente no haya otra institución social en el mundo que reporte mayor equilibrio social, bienestar y seguridad a las personas como las familias. Es algo que deberíamos tener en cuenta. Miren, cuando no tienes donde ir, cuando todo el mundo te abandona, siempre tienes tu casa y siempre te recogerá tu madre. *(Remor de veus.)* No me interpreten «madre» en el sentido machista, no la liemos, ¿no?; en el sentido de símbolo familiar, ¿no?

Por estas consideraciones, su moción, señor López, tiene nuestro apoyo en alguno de sus puntos y no en otros, y por eso pediremos votarles por separado.

Sobre su punto..., o primer punto, no podemos apoyarle. En una sociedad democrática definir la denominación del actual Departamento de Acción Social y Ciudadanía y convertirlo en Departamento de Familia, Acción Social y Ciudadanía no nos parece relevante. Es puro nominalismo. Como en otras ocasiones, cambian el nombre de las cosas, pero dejan la cosa igual.

Tampoco podemos estar de acuerdo de entrada en eso de darle a todas las políticas públicas de la Generalitat la perspectiva familiar. ¿Qué perspectiva familiar? Me temo que a la hora de concretarla sería muy restringida. No podemos estar de acuerdo porque la visión que nuestro grupo tiene de la política familiar pasa por la igualdad real entre el hombre y la mujer, que garantice la conciliación de la vida familiar y laboral, que se preocupe del grado de atención que los padres dedican a sus hijos, en lugar de si se llama la unión «matrimonio», «pareja de hecho», «unión convivencial» o de cualquier otra manera.

Sobre el segundo punto, destinar el aumento de las ayudas familiares, a las ayudas por hijo natural o adoptivo, aunque falta concretarlas, ponerles cifras reales y tantos por cientos, lo apoyaremos.

También estamos de acuerdo en instar al Gobierno a ampliar y a incorporar en el ejercicio presupuestario del 2008 nuevas partidas económicas destinadas a mejorar la situación actual de las familias. Lo mismo opinamos sobre los permisos de paternidad.

Por todo ello, solicitamos..., bueno, también apoyaremos igualmente que esta cámara quede vinculada por el compromiso de presentar en un plazo máximo de seis meses el proyecto de ley de la infancia.

Digo, por todo ello, solicitamos la votación separada de los tres puntos generales: apoyaríamos el 2 y el 3, no apoyaríamos el punto 1.

Apoyamos también las tres enmiendas que ha presentado Convergència i Unió y todas las que han presentado PSC, Esquerra Republicana e Iniciativa per Catalunya, porque nos parecen adecuadas.

Reparen que, al fin y al cabo, en cuanto a las ayudas familiares, en cuanto a permisos de paternidad, todos nos beneficiamos porque todos somos hijos de alguien. Por lo tanto, el reparto de esos bienes, que son al fin y al cabo de lo que pagamos de impuestos al Estado, nos beneficia a todos. Y sería muy interesante desde ese

punto de vista que los permisos por paternidad, que podrían ir para el padre o para la madre, deberían ser más amplios, porque uno de los problemas sociales que tenemos actualmente es que –acabo, señor presidente– la falta de acogimiento familiar muchas veces en los niños en edades muy pequeñas acaba desestructurando sus propias personalidades. En ese sentido, defenderíamos la familia con todas las consecuencias.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles. Senyor López, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Robles, mire, le voy a leer una cita, dice: «Lo importante y eficaz son las políticas de fomento de la natalidad, como se viene haciendo en el resto de Europa.» Esta cita es del señor Joaquín Almunia, comisario europeo. Y aquí no estamos hablando de Iglesia, Estado, separación de Iglesia y Estado; estamos hablando de algo mucho más sencillo, que es apoyar a aquellas personas que están desarrollando un proyecto de vida en común, que tienen hijos, que quieren tener hijos, y que, por tanto, tenemos que apoyar que tengan hijos. No estamos hablando ni de Iglesia, no estamos hablando ni de separación de Iglesia - Estado, ni de laicismo, ni de aconfesionalismo, porque todas las medidas que estamos proponiendo aquí son medidas para todas las familias –todas las familias– de este país, sean católicas, no sean católicas, sean cristianas, no sean cristianas o sean laicas.

Jo a vegades tinc la sensació, senyora Massana, quan vostès parlen de les polítiques de família, a partir del 2003... Hi ha un llibre del Gavin Menzies, que és *1421: L'any en què Xina va descobrir el món*. Jo a vegades posaria: «L'any 2003: l'any que el tripartit va descobrir Catalunya», perquè a vegades tinc la sensació que abans que vinguessin vostès els catalans vivien en els arbres, i quan van venir vostès, van baixar i van trobar la civilització. Ja es feien polítiques de família –es feien polítiques de família.

I no estem parlant, senyor Bosch... –ai, que el tenim darrere–, només que hem de posar la paraula «família» a la conselleria per aconseguir quelcom més, no. Estem parlant de per què hem anat enrere, per què si ho havien considerat un avenç, la incorporació de la paraula «família» al departament, ara hem d'anar enrere. A nosaltres només se'ns acut alguns dels prejudicis que el senyor Robles de forma legítima ens ha dit, alguns d'aquests prejudicis. I, per tant, nosaltres estem parlant de polítiques de família.

Som molt conscients també, senyor Bosch, que les polítiques de família són prestacions, són conciliació de la vida familiar i laboral, són serveis a les famílies les xarxes d'atencions especialitzades –senyora consellera, vostè ho sap molt bé–, els serveis d'atenció precoç, el servei de formació de les famílies, que són adopcions, que són infància, que són adolescència, que són dependències, que són discapacitat, que és inclusió social, que és mobilitat, que és educació, que és fins i tot civisme. Però també som molt conscients que són deu minuts el que tenim per parlar i, per tant, hem de centrar el debat. I, per tant, el debat l'hem centrat: mesures administratives. Home, a nosaltres ens sap greu que entre aquestes quatre prioritats que defineix el president de la Generalitat no hi sigui la família. Em sap greu, és legítim, però em sap greu.

Polítiques de prestacions. És importantíssim. I estem parlant de polítiques universals. Si estem fent una llei de serveis socials que parlem d'universalitzar, estem parlant d'ajudes, no per unes circumstàncies determinades, que moltes vegades són manca de recursos, sinó ajudes, precisament, universals per a les famílies per poder, precisament, això, el projecte de vida, fer continuïtat al projecte de vida, i que totes aquelles famílies que vulguin tenir nens, que vulguin tenir fills, puguin tenir-los sense cap tipus de limitacions. És d'això que estem parlant i de què estàvem parlant.

Anem a les esmenes. Jo agraeixo el to i agraeixo la part constructiva, que ja vam veure també en el debat de pressupostos; agraïm aquest canvi que ha fet el Govern. Agraeixo també l'esforç de la conselleria. I em sembla importantíssim el punt 1.*c*, que queda redactat de la següent manera i diu: «El Parlament de Catalunya insta a continuar impulsant en el si del Govern i amb liderat del Departament d'Acció Social i Ciutadania les polítiques de suport a les famílies i l'elaboració d'un pla interdepartamental específic.» Que entrego al president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Ha acabat el seu temps.

El Sr. López i Rueda

Acabo ja dient que acceptem les altres esmenes i acceptem també les esmenes de Convergència i Unió, que agraïm les seves esmenes i pensem que milloren molt aquesta moció.

Gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López.

Cridem a votació.

Per tant, senyor López, entenc que es vota el text de la moció amb la incorporació de totes les esmenes, més la transaccional acordada en el punt 1.*c*. *(Veus de fons.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* Sí, sí, la part d'esmenes, separada, de tota manera.

(El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.)

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Demanaríem votació separada per al darrer punt, que si no vaig equivocat és el 3.*c*.

El vicepresident primer

Del 3.*c*...

El Sr. Bosch Cuenca

Que l'acceptaríem, però votant-lo separadament.

El vicepresident primer

D'acord.

(Pausa llarga.)

El president

Anem a plantejar la votació de la moció. Els proposo fer-ho en els següents termes: en primer lloc... Prego als portaveus i les portaveus que parin atenció per veure si seria correcta la votació. *(Pausa.)* En el benentès que s'han incorporat les esmenes que han estat acceptades pel grup proposant de la moció, votaríem, en primer lloc, els punts 1.*c*, en el qual hi ha una transacció, i 1.*d*; primera votació. Després faríem una votació dels punts 2.*a* i 2.*c*. Després votaríem el punt 3.*c*. I finalment votaríem la resta de la moció. Podem fer-ho així? *(Pausa.)*

Doncs, votem, en primer lloc, els punts 1.*c* i 1.*d*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 125 vots a favor i 3 vots en contra.

Votem ara els punts 2.*a* i 2.*c*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor.

Votem seguidament el punt 3.*c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat també per 128 vots a favor.

I finalment votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 67 vots en contra.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Vacuna de la Sida (tram. 401-00008/08)

Llegirem seguidament, senyores diputades i senyors diputats, una declaració institucional del Dia Internacional de la Vacuna contra la Sida. Té la paraula el senyor Antoni Castellà, secretari d'aquesta Mesa.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Vacuna de la Sida.

»El Parlament de Catalunya expressa la seva profunda preocupació per la crisi humana i social que provoca la pandèmia del VIH en tot el planeta.

»Al món hi ha més de quaranta milions de persones que viuen amb el VIH, el virus que causa la sida, que estan en risc d'emmalaltir i morir. D'aquest nombre, divuit milions són dones i dos milions són infants. El 2004, la sida va costar la vida a més de tres milions de persones. En total, són ja més de vint-i-vuit milions de persones les que han mort a causa de la sida des del principi de la infecció, ja fa vint anys, i han deixat gairebé dotze milions d'orfes a tot el món. El nombre de persones en risc d'infectar-se pot assolir cotes encara més inconcebibles.

»La sida també posa en risc i fins i tot inverteix el desenvolupament de molts països, sobretot en les regions de recursos molt limitats o de pobresa extrema. A causa de la sida, les persones emmalalteixen i no poden conrear la terra, cuidar el bestiar o acudir a la seva ocupació. Mestres, metges i tota classe de treballadors i treballadores es veuen afectats o bé han de deixar la seva activitat per a assistir els familiars malalts. Els recursos alimentaris es redueixen, la fam augmenta i el ja fràgil equilibri econòmic i social d'aquestes poblacions vulnerables encara es debilita més.

»La gran majoria de les més de vuit mil persones que moren cada dia a causa de la sida es troba en països que no tenen els recursos necessaris per a procurar-se els tractaments antiretrovirals que els podrien salvar la vida. Això vol dir que, mentre als països del nord la sida s'ha convertit en una malaltia crònica, als països del sud encara és una malaltia mortal. Aquesta situació és inacceptable i cal intensificar els esforços perquè aquests tractaments arribin a totes les persones que els necessiten, siguin on siguin.

»Però cada dia es continuen infectant catorze mil persones més, fins i tot amb l'accés universal als tractaments, i no aconseguirem detenir l'expansió del VIH sense tallar el cicle de noves infeccions. Els mètodes tradicionals de prevenció, com els preservatius, són eficaços, però el seu ús no és tan extens com seria desitjable. La humanitat ha aconseguit eradicar altres malalties mitjançant vacunes preventives. Avui dia la millor esperança per a eliminar la pandèmia de la sida és trobar una vacuna preventiva que sigui segura, eficaç, accessible i assequible a tot el món, sobretot als països més castigats per la pandèmia.

»El Parlament reconeix la necessitat i la importància que els països industrialitzats es mobilitzin per a augmentar els fons dedicats a aquest camp i donar suport als esforços internacionals en marxa a favor del desenvolupament de la vacuna de la sida. Per això el Parlament vol mostrar el seu compromís perquè s'avanci en la recerca de la vacuna de la sida i demana la implicació de la societat catalana i del seu Govern en la seva defensa.

»Palau del Parlament, 28 de juny de 2007.»

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'afers exteriors (tram. 302-00041/08)

Passarem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la moció sobre la crisi de govern en l'àmbit d'afers exteriors. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Lamento que no hi hagi el conseller de la Vicepresidència en el moment de parlar d'una moció tan important com són les relacions exteriors de Catalunya. I deia l'altre dia en la interpel·lació que el tripartit no té model de política exterior, i és evident que no hi és, perquè a més a més falla no solament el model en política exterior, sinó que falla en general el model de país. Després de tres anys i sis mesos, falla el model de país, que ja és gros, també, això. En la compareixença deien també vostès que cal fer un salt qualitatiu, deia el conseller, en matèria de relacions internacionals. Doncs bé, res de res tampoc en matèria i en el tema de fer el salt qualitatiu. Això evidencia una vegada més que no anem bé: ni salt qualitatiu ni model.

És per això que presentem avui la moció de Convergència i Unió, per tal que vostès intentin rectificar, intentin variar el rumb de la política internacional, de la política exterior de Catalunya; una moció, en definitiva, per recuperar el prestigi del nostre país. Plantegem quatre punts.

El primer punt és crear –crear– el departament d'afers exteriors. Senyors d'Esquerra Republicana, vostès en el seu programa sempre havien dit també que Catalunya havia de tenir un departament específic d'afers exteriors. Bé, ara és el moment que vostès votin a favor d'aquesta proposta, en la qual es tractarien tots els temes que fan referència a la política exterior de Catalunya. Nosaltres ho hem dit sempre: si Convergència i Unió està al Govern seria per, també, crear un departament específic d'afers exteriors. Perquè ho deia vostè mateixa, senyora Marta Cid, honorable diputada. Deia ahir, en pregunta..., «cal fer una política exterior en clau nacional, com qualsevol país del món». Doncs, escolti'm, com en qualsevol país del món, la forma és el primer; per tant, creïn vostès el departament de política exterior i no facin, evidentment..., en el tema de repartir només cadires, no?

Segon, reorientar. Reorientar la política, què vol dir? Doncs, vol dir saber on anem, els objectius, les prioritats i els instruments que fan falta. Escolti'm, per fer una política exterior potent i bona, primer cal establir acords amb els països amb els quals ens relacionem, acords de col·laboració; segon, obrir delegacions quan estiguin madurs aquests acords de col·laboració, i tercer, visitar els països amb el president i mantenir una relació, evidentment, de cordialitat. Per tant, no hi ha planificació per part de vostès en el tripartit.

Tercer, prioritzar –els he parlat primer de crear; segon, de reorientar, i ara de prioritzar. Prioritzar l'obertura de delegacions. Vostès han parlat de la Xina, han parlat de països que es troben lluny de Catalunya. D'acord, és cert que hi hem d'anar també, però també vostès s'han de centrar en l'entorn geopolític que està més proper a nosaltres: el Marroc, Portugal, Andorra, són casos..., o França, evidentment, que tenen clar també..., amb París. Què vol dir això? Vol dir que amb el Marroc cal establir polítiques importants de col·laboració. Si no ho fan i no visiten oficialment el Marroc, com podran vostès després, en el moment d'anar a Finlàndia, com hi han anat aquests dies, com els han d'explicar les relacions que han de tenir entre el que són els països bàltics i el que és la Mediterrània? Per què diem això? Perquè si Catalunya vol ser ròtula, vol ser interlocutor entre la Bàltica i la Mediterrània, hem de tenir també relacions amb el Marroc; el Marroc i Portugal, perquè també hi ha interessos de la societat catalana en aquests països, i és per això i aquí on hem d'obrir delegacions també, i vostès no ho tenen previst.

I quart, que és l'eficàcia. Posin ordre en el departament que és motiu d'aquesta interpel·lació, motiu d'aquesta moció. Al departament hi ha molta política d'afers interns, però cal variar-la per fer una bona política d'afers exteriors, que és el que convé.

Per tant, doncs, crear, reorientar, prioritzar i eficàcia, per tenir un bon model que reorienti i amb què tingui Catalunya el prestigi perdut.

He vist que en aquesta moció no hi ha esmenes. Per converses amb les diferents formacions polítiques dels grups parlamentaris, preveig que no hi votaran a favor, en principi –tant de bo fos el contrari–, amb la qual cosa es posarà en evidència, s'evidenciarà una vegada més que només Convergència i Unió té clar el projecte d'un país construït en clau nacional.

És per això que nosaltres apel·lem a aquesta reorientació de la política exterior del país, perquè teníem un prestigi que l'hem perdut i ara el que cal és mantenir-lo, cal reorientar-lo, per tal de tenir aquest prestigi que ens correspon com a país del món, per ser, en definitiva, allò que vostè va dir i vostès van dir...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

....ahir precisament: cal fer una política exterior en clau nacional, com qualsevol país del món.

Moltíssimes gràcies; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar la seva posició els grups parlamentaris, ja que no hi han esmenes, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya... *(Veus de fons.)* Doncs, la senyora Pia Bosch. *(Pausa.)* La senyora Pia Bosch té la paraula.

La Sra. Bosch i Codolà

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Senyor Pellicer, s'ho imagina bé: no li po-

dem donar suport en aquesta moció, no compartim el seu punt de vista.

Quan en el darrer Ple el vicepresident del Govern, el senyor Carod-Rovira, va respondre a la seva interpel·lació, va deixar molt clars els criteris amb què treballa el Govern, que compartim i sobre els quals simplement voldria insistir posant l'accent en el meu cas bàsicament en dos punts: primer, la necessitat de diferenciar l'acció amb relació a la Unió Europea i les seves institucions de la resta de la política d'acció exterior, i en segon lloc, la importància d'aquest desenvolupament progressiu d'una estructura sòlida de relacions exteriors que tingui un caràcter transversal que afecti tota l'acció del Govern i una voluntat de coordinació amb la societat catalana.

Crec que no podem parlar d'aquest tema sense esmentar el nou marc que el nou Estatut d'autonomia de Catalunya ens ha donat. Hi ha un abans i un després de l'aprovació de l'Estatut en els temes que afecten la política exterior de la Generalitat. Com vostè sap, com vostès saben, en el capítol cinquè, de les relacions institucionals de la Generalitat, es dediquen dos capítols diferenciats a desenvolupar aquests temes: el capítol segon, que tracta de les relacions de la Generalitat amb la Unió Europea, i el capítol tercer, que tracta de l'acció exterior de la Generalitat pròpiament. L'Estatut, doncs, ja distingeix, com no pot ser d'altra forma, entre un i altre tema. I en el capítol 2, que parla de les relacions amb la Unió Europea, l'Estatut ens parla de forma prolixa de com han de ser aquestes relacions i en la seva disposició general, l'article 184, ens diu que «la Generalitat participa, en els termes que estableixen aquest Estatut i la legislació de l'Estat, en els afers relacionats amb la Unió Europea que afectin les competències i els interessos de Catalunya», i tot seguit va detallant els diferents casos en què aquestes relacions afecten competències i interessos de Catalunya.

Queda clar, doncs, ja en la carta fonamental que pel legislador –i per nosaltres també ho és– és evident que els afers europeus són en un 90 per cent afers interiors, afers domèstics. Es tracta d'una política interior en gran part, i per això té tot el sentit la forma d'abordatge que ha decidit aquest Govern, la creació d'una secretaria específica per a la Unió Europea. A més, és obvi que es tracta de polítiques que necessiten una acció transversal del Govern, i la Secretaria, entre les seves funcions, té, per descomptat, fomentar aquesta acció transversal, per bé que la majoria de disposicions europees afecten la majoria de departaments del Govern, i per això la seva dependència de la presidència és totalment lògica.

En contra del que vostè ens deia la setmana passada, no som l'únic país europeu a diferenciar els afers europeus dels afers de política exterior. Ho han fet i ho fan diferents països en formes diverses, i li poso l'exemple només de França, que va tenir un ministre *délégué pour l'Union européenne*, i el Regne Unit, que va tenir un *junior minister* només dedicat als afers europeus. Per tant, aquests en són només exemples, hi ha altres formes de portar aquesta qüestió, però no som en absolut l'única administració dins de la Unió Europea que té aquest concepte dels afers europeus com a afers interiors com a afers domèstics.

I pel que fa a l'acció exterior, en el segon aspecte que li comentava, el capítol tercer diu, en la seva disposició general, que la Generalitat ha d'impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit i que té la capacitat de portar a terme accions de projecció exterior que derivin directament de les seves competències. Per tant, doncs, és en aquest marc que el Govern, que considera l'acció exterior com un tema prioritari, decideix reforçar l'estructura institucional que ha de portar a terme aquesta política exterior i per aquest motiu es crea la secretaria amb les tres direccions generals que en depenen. Per tant, sí que compartim la voluntat que vostè expressa de promoure el prestigi internacional de Catalunya; també, la necessitat de treballar en aquesta línia des de totes les àrees del Govern, però pensem que aquesta és la forma en què està treballant el nostre Govern i per tant en absolut ens sembla que sigui reprovable aquesta manera de treballar, ans al contrari, ens sembla que estem en un món en què la globalització ens exigeix que més enllà de la voluntat personal d'un president molt respectable, molt important, però insuficient, estructurem com a Govern i com a país una acció estable, eficaç...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Bosch i Codolà

...ambiciosa... –acabo, senyor president– i amb una visió estratègica, a mig i llarg termini, que garanteixi la continuïtat de les relacions internacionals del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyor Pellicer, no estigui sorprès que no li aprovem. Jo crec que vostè l'ha presentat amb tot i estar convençut i amb la consciència clara que no li aprovaríem ni li faríem cap esmena. Hi han dos tipus de mocions: les que es presenten per a buscar consensos i les que es presenten per a marcar, doncs, diferències. I vostè és el que ha buscat amb aquesta moció. I li diré per què. Perquè vostè ha posat en una moció el que ja li vam dir el dia de la compareixença del vicepresident a la comissió, i que vostè ja va fer esment de totes aquestes qüestions. Perquè el dia que es debatre del tema de pressupostos del Departament de la Vicepresidència, no per vostè, sinó pel diputat en aquest cas que feia la part de pressupostos, es va tornar a explicitar. I perquè el dia de la interpel·lació em sembla que li va quedar molt clar quin era el posicionament que nosaltres tindríem respecte a això.

I és sorprenent; és sorprenent perquè vostè, amb la interpel·lació que feia la setmana passada tenim punts d'acord quan vostè planteja la política exterior com una eina imprescindible per a un país com el nostre, etcètera. I té tota la raó, senyor Pellicer. El que no en-

tenc és, per què no tenim el *fair play* necessari, eh?, en lloc de fer una política, doncs, des de l'oposició, diríem, més aviat destructiva en lloc de constructiva; aquest *fair play* diplomàtic, no?, que en l'àmbit del que estem parlant és tan necessari, doncs, vostè no l'ha utilitzat i ha plasmat en una moció exactament totes aquelles coses que vostè sap perfectament que ens distancien.

I em feia una relació, i una interpel·lació directa al meu partit polític, quan deia, el seu programa electoral... Sí, senyor Pellicer, el nostre programa electoral. I vostè sap que els programes electorals se van a les eleccions i després es conformen majories i arriba el programa de Govern. I vostè té un programa de Govern que diu perfectament que això, que en aquests moments tenim de dotació d'estructura en afers exteriors, la Secretaria d'Afers Exteriors, és el que hi ha acordat. Però deixi'm dir-li una cosa: vostè va interpel·lar el vicepresident i va parlar d'incoherències, i jo, deixi'm plasmar-n'hi algunes de les seves. Si resulta que no tenim pressupost per a una estructura d'una secretaria d'afers exteriors, com es va posar de manifest l'altre dia en el tràmit de pressupostos, no sé com havíem de fer un departament. Vostè es va dirigir l'altre dia al vicepresident del Govern dient-li: «Vostè és el conseller d'afers exteriors, i no és el conseller que nosaltres volem.» És exactament així, senyor Pellicer. Ell no és el conseller que vostès volen per a fer afers exteriors, de la mateixa manera que el seu model de fer exteriors no em digui que és el de tenir un departament. Perquè durant vint-i-tres anys vostès han fet un model presidencialista. I vostè ho va escenificar aquí, amb la seva interpel·lació, quan va dir: «El prestigi dels governs de Convergència i Unió i del president Pujol.» Aquesta és la figura que vostès tenen en ment, el model que continuen tenint inconscientment en ment i no són capaços d'imaginar el salt substancial que suposa tenir una estructura d'afers exteriors per a un govern que sí que té clar quin és el camí de la construcció nacional; precisament el de l'estructura, perquè l'eficàcia que vostè ens demana, la coherència que vostè exigeix, només és possible quan hi ha una continuïtat en el temps, sigui quin sigui el govern que governi, sigui quin sigui el president que tinguem. Aquesta és la gran aposta d'aquest Govern, i que vostès en cap cas van fer durant els seus vint-i-tres anys de govern. Clar, vostès llavors fan tot un *totum revolutum*, no?: «Aquí és un repartiment de cadires...» No senyor! Els pactes de programa, els pactes de govern, tenen aquestes conseqüències.

Delegacions. És un altre exemple. A la interpel·lació de la setmana passada, vostè va dir: «I estic d'acord amb vostè.» En un món globalitzat –sí, senyor Pellicer–, com em pot demanar que ens relacionem només, o prioritàriament només, amb l'entorn geopolític del nostre país? Escolti'm, en un món globalitzat, hem anat a Finlàndia, com vostè ha dit molt bé. Que li recordo, a més a més, que és país de la Unió Europea, si no recordo malament des de l'any 95 forma part de la Unió europea. Per tant, hem fet relacions bilaterals, com va dir el vicepresident del Govern, tot i ser un país membre de la Unió Europea i que no té res a veure, com ha dit abans la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, amb el que vostè ens demana, que és col·locar la política d'institucions de la Unió Europea dintre precisament, eh?, del que seria l'actual dibuix de la Secretaria d'Afers Exteriors.

Jo crec que els fets els desmenteixen...

El president

Honorable diputada...

La Sra. Cid i Pañella

...i la seva tossuderia en aquest sentit havia d'acabar com ha acabat, senyor Pellicer. Siguin més constructius i podrem pactar.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. I per anunciar, tal com ja ha fet fa un parell d'hores el diputat interpel·lant, Carles Pellicer –interpel·lant la setmana passada, que avui ha defensat la seva moció–, no donarem suport al contingut de la moció. I no donarem suport per motius ben diferents dels esgrimits fins ara i possiblement sense la vehemència, no?, doncs, amb què s'ha expressat la diputada d'Esquerra Republicana.

Miri, senyor Pellicer, nosaltres creiem que el debat que es va suscitar aquí en l'últim Ple, pel que fa a la interpel·lació, va ser un debat d'aparador; un debat d'aparador que pot enlluernar uns i pot, doncs, que uns altres ho veiem de la manera en què m'estic pronunciant, simplement i planerament un debat d'aparador.

Miri, vostè ha acabat la seva intervenció demanant una política exterior com qualsevol país del món, però hi ha un petit problema, senyor Pellicer, ara com ara, agradi o no, o agradi a uns i desagradi a uns altres, escolti, Catalunya no és subjecte de dret internacional. Hi ha el que hi ha. *(Veus de fons.)* No, no, senyor Pellicer, hi ha el que hi ha, i com que Catalunya no és subjecte de dret internacional, agradi a uns, desagradi a uns altres, anem a remolc de les polítiques exteriors del Govern central o del Govern de l'Estat.

I aquí abans s'ha parlat també, per part de la diputada del PSC, del nou marc estatutari. Escolti, el nou marc estatutari pel que fa a les relacions exteriors és d'una ambigüitat espectacular, i no hi ha res pitjor en una llei, que l'Estatut ho és, orgànica, que una llei ambigua, amb conceptes jurídics indeterminats. Però així i tot hi ha dos punts que sí que deixen clar al nou Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 187 i 193, que les relacions exteriors de Catalunya ho seran en tot cas respectant les competències de l'Estat en matèria de relacions exteriors –textual, article 193 de l'Estatut–, i el 187 que diu que ho seran mitjançat delegacions espanyoles.

I això, repeteixo, agradarà més o menys, però això és la realitat i això és el marc jurídic amb què actualment ens movem. Hi ha una constitució i hi ha un estatut, que

diuen el que diuen, i per tant, senyor Pellicer, nosaltres veiem, ara com ara, veritablement, doncs molt difícil, per no dir impossible, tindre les relacions exteriors de Catalunya com qualsevol altre país del món; pel que hem dit, per una qüestió estrictament jurídica. I després podem fer dogmatisme sobre aquest tema i podem parlar i podem marejar la perdiu i podem vestir l'aparador, perquè enlluerni uns i uns altres quedin absolutament «frapats», però la realitat, escolti, és: text constitucional, text estatutari; hi ha el que hi ha, Catalunya no és subjecte de dret internacional.

I a més a més, escolti'm, miri, del contingut de la moció... Abans s'ha parlat del viatge de Finlàndia. D'acord, a nosaltres ens sembla bé que la Generalitat, el conseller de la Vicepresidència vagi a Finlàndia i mantingui relacions amb altres països. Ens pot disgustar que no ens convidi, però lògicament no hi pot anar tothom... *(remor de veus)*, ara bé, escolti, les reunions que va mantindre, el vicepresident, senyor Carod-Rovira, ho van ser en tot moment acompanyat de l'ambaixador d'Espanya; per alguna cosa deu ser, no li sembla? –per alguna cosa deu ser. És clar, això no surt al titular –això surt a la lletra menuda–, però aquesta és la realitat.

I per tant, no ens podem fer trampes a nosaltres mateixos, i no podem fer un discurs que sabem que és d'aparador, perquè la realitat és una altra. I la realitat és que el prestigi de les relacions internacionals de Catalunya, les que puguem tindre o les que tenim com a competències, depenen del prestigi que puntualment tinguin les relacions exteriors de l'Estat espanyol, i això és així. Que, per cert, no creiem que passin pel seu millor moment. Respectem profundament les polítiques del senyor Morales, del senyor Chávez i del senyor Castro, però és que aquestes són les aliances més fortes i els vincles més forts que ha establert l'actual Govern de l'Estat pel que fa a polítiques exteriors. I això es va escenificar la setmana passada amb la cimera que hi va haver per intentar desbloquejar el Tractat Constitucional de la Unió Europea, on ens van tindre que salvar els mobles els polonesos. Ens agradi o no, aquesta és la realitat.

I acabo ja, senyor president, únicament i exclusivament fent menció d'una dada objectiva. Escolti, és que hi ha un sol diplomàtic de carrera –un sol diplomàtic de carrera– treballant al Palau de la Generalitat, i al Departament de la Vicepresidència...

El president

Senyor Montanya...

El Sra. Montanya i Mías

...que ha d'articular la nova política d'exteriors, no n'hi ha cap. Per alguna cosa deu ser, no li sembla, senyor Pellicer?

Moltes gràcies i, com ja hem dit, no donarem suport a la moció.

El president

El senyor Francesc Pané, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pellicer, paraules seves: «En plena era de la globalització per a qualsevol país la seva política d'exteriors és fonamental, i més per a un país com el nostre.» Cert, i doncs?, que la globalització acaba de començar fa dos dies? Que aquest país amb un estatut acaba de començar fa dos dies? Com és que mai Catalunya no ha tingut fins ara una estructura política de representació exterior? L'ambició nacional en aquest punt quan vostès governaven es reduïa segurament al desig del president de la Generalitat o bé en les oportunitats que se li oferien. Però no hi va haver gosadia per bastir una estructura política, no hi va ser mai, ni tampoc no vam tenir indicis que n'hi hagués la voluntat.

L'Estatut –que per cert l'ha impulsat, com ha impulsat una estructura política d'exteriors, el que vostès en diuen d'una manera ja fatigosa el tripartit 1 i el tripartit 2– ara ens capacita per estar en el món.

Ens demana la construcció d'un departament, de tot un departament de política exterior. La història no s'atura i com que ens és favorable, és favorable a Catalunya i hi haurà un departament; hi haurà un departament de política exterior a la Generalitat, al Govern de la Generalitat de Catalunya. Per fer-ho, tanmateix, cal una experiència prèvia, cal tenir línies definides, d'acord amb aquesta experiència; cal tenir, també, una consciència nacional en el cos social de Catalunya que ens sustenti l'acció. No podem construir la casa per la teulada. Mai les construccions no es fan començant per la seva teulada, sinó pels fonaments. I els fonaments els hem posat, els fonaments són aquesta estructura de secretaries, que són de relació amb la Unió Europea, que no té res a veure amb les relacions internacionals des del punt de vista de l'Estatut. Des del punt de vista de les relacions econòmiques de Catalunya, l'Estatut diu com podem negociar amb la Unió Europea, com hem de travar polítiques determinades amb l'Estat per poder ésser presents a la Unió Europea. Aquests són els fonaments, dic, d'aquesta conselleria o d'aquest departament que a la llum de l'experiència un dia, certament, podrem construir.

Ens parlen de l'entorn geopolític i ens demanen que fem aquells esforços de crear delegacions, de tenir presència en els països del que vostè anomena «entorn geopolític», senyor Pellicer. Però el seu entorn geopolític es restringeix, pel que es veu, a Andorra, a Portugal, al Marroc i a França. On comença l'entorn geopolític i on acaba per a un país que té ambició –Catalunya– d'ésser en el món i de pesar i de ser important en el món des del punt de vista de les relacions culturals, des del punt de vista de les relacions econòmiques? Per què no és entorn geopolític i proximitat Itàlia, Eslovènia, o Turquia, o Grècia, o Egipte, o Algèria? O és que no formen part d'aquests països del nostre entorn econòmic i del nostre entorn cultural? No és tant una qüestió d'entorn, senyor Pellicer, com d'oportunitats de col·laboració mútua; de col·laboració mútua amb aquells països en què podem tenir, tenim a partir del nostre teixit econòmic relacions comercials, a partir del teixit cultural, relacions culturals, i relacions polítiques.

Els reajustaments en nivells de confiança són de vegades necessaris. Vostès, quan governaven, en van fer, i tothom en fa. Són necessaris. Necessaris, de vegades, per a assegurar la solidesa dels criteris i les orientacions polítiques, i això és el que ha fet aquest Govern: fer sòlids els criteris de política exterior i orientar-la correctament, aquesta política. L'estabilitat està garantida; està garantida per la coordinació de les secretaries i per la coordinació també de les direccions generals, i està garantida perquè hi ha una colla de funcionàries i de funcionaris que tenen vocació de servei al país.

Permeti'm fer-li una última recomanació, senyor Pellicer, a vostè i a les diputades i als diputats del seu grup: no vulguin espatllar, per mor del guany mediàtic i del joc polític, un futur que assegura a Catalunya la seva presència internacional, ara que la construïm. Es tracta d'una conquesta que no serà pas només del Govern, sinó també de vostès. Ajudin-hi...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

...perquè l'empresa bé s'ho val.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, ilustres diputados y diputadas... Realmente, nos lo ha puesto muy fácil para decir «no». Nos lo ha puesto facilísimo, porque desde nuestro grupo, como se puede imaginar, no entendemos la política exterior de un país para construir la clave nacional o construida en clave nacional. Estamos en las antípodas de este proyecto, igual que también estamos en las antípodas del proyecto que tiene el Gobierno en esta materia. Recordaba la ilustre diputada señora Cid ayer, en su intervención, que las relaciones exteriores, las relaciones internacionales son una prioridad para el Gobierno de Cataluña –citaba las palabras del *conseller* de la Vicepresidencia, señor Carod-Rovira. Para nosotros, las relaciones internacionales de Cataluña no son una prioridad. Son una prioridad las acciones sociales y las políticas sociales, pero, desde luego, las relaciones internacionales, ninguna.

Y ninguna por una razón. En primer lugar, porque entendemos que las relaciones de una comunidad autónoma tienen que tener un contexto adecuado, y para nosotros la Constitución lo marca clarísimamente: las competencias exclusivas en materia de relaciones internacionales corresponden al Estado, y nosotros estamos de acuerdo con ese planteamiento, con lo cual el modelo, entenderán –hay modelos distintos–, pues, está en las antípodas del que aquí hemos escuchado esta mañana. No son una prioridad, y desde luego no contribuiremos con nuestro voto a construir nación a través de las relaciones internacionales.

Pero es que, además, nos parece completamente inadecuado el planteamiento que se hace. Primero, desde un punto de vista formal. Crear un departamento de asuntos exteriores, *d'afers exteriors*, en el que se integren la Unión Europea y las relaciones internacionales, sinceramente, desde un punto de vista conceptual, incluso teniendo en cuenta el propio Estatuto de Autonomía, nos parece un error de bulto. Todos sabemos que la Unión Europea, la legislación, la normativa de la Unión Europea tiene un componente cuasi interno. Todas las competencias son afectadas, las competencias de la Generalitat son afectadas casi todas por la materia de la Unión Europea.

En definitiva, yo..., no consideramos, desde nuestro grupo, que cuando hablamos de Unión Europea estemos hablando de relaciones externas, ni siquiera desde el punto de vista estatal, ya, con lo cual el error de crear un departamento que englobe estos dos asuntos nos parece especialmente preocupante y un error de concepto muy trascendental.

Un aspecto que se contiene en la moción que se propone es el de la priorización de las aperturas de delegaciones de la Generalitat en el entorno geopolítico de Cataluña. Aquí tampoco nos va a encontrar, pero no porque estemos interesados en abrir delegaciones en China, en Argentina, en..., sino porque tenemos un mecanismo idóneo –y además lo permite el Estatuto–, que es la utilización de los medios que permite la Administración exterior española. Nosotros entendemos que desde un punto de vista económico, de prioridad, por parte de la Administración catalana debe ser la utilización de los mecanismos de la Administración exterior española.

Por eso no nos escandaliza, es más, nos sentimos complacidos cuando nuestro *conseller* de la Vicepresidencia acude de la mano del embajador de España a las reuniones que tiene que celebrar, para hablar de las materias que son competencia de la Generalitat, con otros representantes de países extranjeros; creemos que este es el entorno adecuado y el contexto adecuado. No nos escandaliza que en el coche oficial figure la bandera de España, porque es la bandera de nuestro Estado y somos estrictamente consti... Es más, nos gustaría que aceptaran ustedes la normativa, que aceptaran ese contexto y que, desde luego, no vinieran a hacer aquí construcción nacional, porque, desde luego, las relaciones exteriores no son el marco adecuado para ello.

En definitiva, creemos en un modelo de lealtad institucional, de cooperación institucional, y –tuve ocasión de decírselo al *conseller* de la Vicepresidencia en la comparecencia que tuvo en la Comisión de la Unión Europea y relaciones exteriores, dos términos diferentes pero, como bien se ha dicho, por razones obvias– creo en un modelo de lealtad en el que la pregunta no sea solamente las relaciones exteriores de Cataluña, sino qué puede aportar Cataluña para mejorar las relaciones exteriores españolas.

Muchas gracias.

(El Sr. Pellicer i Punyed demana per parlar.)

El president

Sí, cridarem a votació. El senyor Pellicer deu voler la paraula...

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Apel·lo a la presidència per contradiccions.

El president

Té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies. Senyor Pané, només dir-li que l'entorn geopolític és un concepte que ve marcat pel mateix conseller senyor Carod-Rovira, no pas per nosaltres. I això li volia dir, clarament.

Senyor Montanya, tenim un estatut. L'Estatut vol dir que permet les relacions internacionals i exteriors de Catalunya. Per tant, les coses han canviat, afortunadament.

I, senyora Marta Cid, tres anys i sis mesos de govern tripartit. Només li llegiré una entrevista de *La Vanguardia* del 26 del VI del 2007 al nou president de Flandes, Yves Leterme, que, quan li pregunten: «Què pot aprendre Catalunya de Flandes?», diu: «Més aviat al revés, nosaltres hem d'aprendre de Catalunya. Sempre he estat un gran fan de Jordi Pujol.»

Moltíssimes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Procedim, doncs, a votar la moció *(remor de veus)...*, a la qual no s'han presentat esmenes.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 302-00042/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

(Pausa.)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, honorable *conseller*, la moción que presentamos el Grupo Mixto de Ciudadanos ahora viene precedida por la interpelación expuesta en el Pleno anterior que intentaba exigir, hacer cumplir al Gobierno con el Real Decreto 1513/2006, de 7 de diciembre del 2006, por el que se establecen las enseñanzas mínimas de la educación primaria y donde se dictamina que se imparta una hora más de castellano a la semana en nuestras escuelas. Por ello, instamos al Gobierno a cuatro puntos.

Que se aplique este real decreto, el de enseñanzas mínimas; que se aplique, por tanto, una hora más de castellano en nuestras escuelas, que –recordando la interpelación expuesta– no es quitarle ninguna hora a ningún otro idioma, es simplemente rectificar, restituir la hora que se le había quitado al castellano desde la implantación de la inmersión lingüística en el 92, a causa de las estructuras comunes, que se daban sobre una lengua, y no en las dos. Al menos, por lo menos, señor *conseller*, hasta que se resuelva el conflicto positivo de competencias que la Generalitat ha planteado ante el Tribunal Constitucional y que está sub iúdice, porque, si no, la Generalitat, señor *conseller*, resuelve por su cuenta y riesgo el tema, suplantando la decisión del Tribunal Constitucional y derogando el Decreto de Enseñanzas Mínimas estatal que está en vigor. Por una parte, plantea un conflicto de competencias que solo puede resolver el Tribunal Constitucional y, al mismo tiempo, deroga el decreto estatal por su cuenta y riesgo, atribuyéndose, antes de que el Tribunal Constitucional resuelva el conflicto, las competencias en discusión, lo que constituye una indudable burla al propio tribunal, al que correspondería en exclusiva cualquier decisión en materia controvertida.

En segundo lugar, en el segundo punto, que se defienda una metodología escolar con tres lenguas vehiculares –catalán, castellano e inglés–, partiendo de la libertad de los padres o tutores para escoger la lengua de enseñanza en el primer ciclo y, progresivamente, introduciendo las otras dos en las siguientes proporciones: catalán, un 40 por ciento, con un más/menos del 10 por ciento para recoger la realidad lingüística de cada lugar, incluso de los instrumentos posibles de enseñanza dentro del propio instituto y escuela; castellano, el 40 por ciento igual, con el mismo 10 por ciento arriba o abajo, e inglés, con el 20 por ciento, también con ese 10 por ciento arriba o abajo. Se entiende que la lengua vehicular primera, en principio, puede ser la materna –no necesariamente la materna, porque hay padres que pueden elegir cualquier otra; sería su decisión–, pero, en todo caso, esa lengua materna sería la lengua matriz con la que se harían los primeros pasos de lectoescritura y de implantación de la lengua. Posteriormente, a partir de los ocho años, se implantaría ya de forma sistemática la matemática que estoy diciendo aquí.

El tercer punto, que no se desarrolle la aplicación del artículo 6.1 del Estatuto de Cataluña hasta que exista pronunciamiento del Tribunal Constitucional respecto a los diversos recursos de inconstitucionalidad que afectan a dicho artículo. Las argumentaciones jurídicas..., hago extensivo lo que he dicho, más o menos, en el artículo primero, en el punto primero que he desarrollado aquí.

Y finalmente, señor *conseller*, que no se fomente desde la *conselleria* de Educación ningún sistema de inspección lingüística en las escuelas que contradiga las directrices lingüísticas recogidas en el Real Decreto 1513/2006, de 7 de diciembre. Lo digo sobre todo, no tanto por usted, sino por algunas declaraciones que Esquerra Republicana de Catalunya ha dicho, muy enva-

lentonadas, en el sentido de: «Vamos a hacer cumplir no se qué.» Ese tipo de declaraciones creo que están fuera de lugar y no se debe atemorizar a nadie por utilizar una lengua u otra.

Gracias, señor *conseller*; gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles. No s'han presentat esmenes. Per tant, per fixar la posició en nom dels grups, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Intervinc per anunciar el vot en contra del nostre grup, de Convergència i Unió, al contingut d'aquesta moció.

Primera, perquè vostè demana en el primer punt que s'apliqui el reial decret, i s'ha aplicat –s'ha aplicat. Ho diu l'exposició de motius del text i ho diu el seu contingut. Per tant, s'ha aplicat. Nosaltres ja ho sabíem –ja ho sabíem–, que havia guanyat la tesi del conseller Maragall, regalant una venda mediàtica a Esquerra; però s'ha aplicat el reial decret.

En segon lloc, hi votarem en contra perquè vostès proposen que s'apliqui una metodologia en tres llengües vehiculars, i nosaltres sabem que el nostre Estatut configura el català com a llengua vehicular i ens obliga a garantir als nois i noies el bon coneixement de les altres llengües, la castellana i dues llengües estrangeres –obligatòriament una, i després n'aspirem a dues.

Però resulta que el que vostès proposen en el punt 2 és el de les instruccions que ha signat el conseller Maragall, abans que s'aprovés el decret, perquè els senyors i senyores diputats han de saber que ara la normativa ha canviat: abans no s'aprova un decret en el Govern, el mateix Govern ja publica les instruccions que el desenvolupen, de tal manera que si entren vostès a la xarxa telemàtica podran veure unes instruccions que diuen: «D'acord amb el punt 4 del projecte de decret...», per tant, ja regulem, eh?, senyor conseller, abans que el decret estigui aprovat. Hem perdut el rigor normatiu, hem perdut l'ambició nacional i hem posat els centres en un gran desconcert.

I aquesta resolució que el conseller ha fet penjar –perquè tampoc, signada, no ho està, però està posada com a instruccions definitives–, doncs, deixa clar que es podran impartir matèries en diferents llengües. I, com que estem utilitzant el trilingüisme com a tapadora del bilingüisme, fem creure que les escoles podran fer matèries en castellà i en anglès ja l'any vinent, com si el senyor conseller no fos conscient de l'estudi que han encarregat a la Fundació Propedagògic –que, per tant, sabent qui és la fundació, certament, suposo que està d'acord amb el contingut–, que demostra que aquell gran anunci que la sisena hora seria per fer anglès només ha estat aprofitat per un 4,5 dels centres que han aplicat la sisena hora, perquè la feina és que puguem tenir professors que imparteixin bé l'anglès, i després, progressivament, a la secundària tindrem temps de poder fer aquestes matèries, però no ho posem a primària. I, per tant, això que vostè proposa, de català, castellà i anglès, jo crec que és el que diuen les instruccions, ho permeten perfectament les instruccions. I, per tant, nosaltres hi votarem en contra, perquè entenem que desvirtua –desvirtua– el model d'escola catalana.

Senyor conseller i senyores i senyors diputats, aquest decret, que no en sabem el contingut perquè el Govern el va aprovar dimarts i l'hem demanat reglamentàriament a la Direcció General de Relacions del Govern amb el Parlament, per poder saber si avui, a l'hora de posicionar-nos amb relació a les mocions, podíem retirar algun punt o argumentar-les adequadament, atès que no ha estat publicat al DOGC, vam pensar que ens en lliurarien el text. Doncs, no senyor; ahir a la tarda, el director general de Relacions amb el Parlament ens va notificar que el Govern li deia que no ens en podien donar el text. Per tant, fem la defensa d'aquestes posicions amb relació a aquestes mocions amb una certa incògnita, perquè ha tingut tants esborranys, aquest decret, que no sabem realment què ha aprovat el decret finalment. Però a més a més no sabem si, un cop aprovat, el Govern el modificarà, perquè, com que fem instruccions amb relació als projectes, també podem modificar els projectes aprovats, perquè hem perdut el rigor.

Ara jo només els vull explicar una qüestió. Vostès ara sortiran a votar tots en contra del senyor Robles i de la seva proposta, i diran que això... tal. No, no, el senyor Robles proposa allò a què vostès obren la porta en aquest decret. I aquí al Parlament ho votarem, i aquí pau i demà festa. Però resulta que el senyor Robles és professor d'institut, que la diputada Rigau és professora també de primària i secundària, i ens podem trobar en un institut el dia de demà, i podem plantejar-nos, d'acord amb el que vostè ha publicat, aquesta proposta que ara vostès tots votaran en contra, i s'haurà acabat la pau escolar i s'haurà obert el conflicte. Perquè, en aquell institut, tant el senyor Robles com jo tindrem el mateix vot, i tindrem presentada una proposta que trenca el model d'escola catalana gràcies al tipus de decret que han aprovat, gràcies a les instruccions que el conseller ha penjat ja i ha tramès als centres.

Per tant, no cal que els digui que el nostre vot serà contrari, però volem posar de manifest que allò que proposa el senyor Robles en nom del Grup de Ciutadans és allò, precisament, que permet portar-se a terme, malgrat el que diguin vostès, perquè la lletra ho diu claríssimament. Vagin vostès a les instruccions, i veuran que allò que proposa és el que es pot fer.

Vostès han presumit molt d'«adéu a la tercera hora», i el que no han dit a la ciutadania catalana és «hola a les hores en castellà». Vostès han canviat hores de castellà per hores en castellà, han trencat el model d'escola catalana en llengua i en contingut, i utilitzen el trilingüisme com a tapadora del futur bilingüisme, que ja queda clar que vostès afavoriran.

Per tant...

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...el nostre vot en contra, amb tota la nostra contundència i el nostre rigor.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Per prendre posició sobre la moció presentada, dir que, primer de tot, volem constatar que aquest tema, el de l'aprenentatge de llengües en l'educació primària, ja ha estat a bastament tractat, a bastament informat, a bastament difós en els mitjans de comunicació, a bastament enteses les posicions, a bastament manifestada la posició del Govern, a bastament estudiat, diria que analitzat mil·limètricament, el contingut del decret elaborat pel Govern, que tothom coneix, de l'Estat i de la Generalitat; ha estat molt estudiat.

I segon, que en les explicacions donades constatem també un cert autisme del grup proposant, una certa absència del grup proposant. S'han donat tot tipus d'explicacions, s'han donat tot tipus d'anàlisis, però el grup proposant segueix insistint una i altra vegada en les seves tesis inicials, sense moure's un sol mil·límetre, fins i tot en temes que són realment evidents, diguem-ne.

Sobre els punts del grup proposant, primer, que s'apliqui el decret de l'Estat sobre educació primària; òbviament, és un decret que s'ha d'aplicar. Però jo li diré: escolti, vostès atribueixen un munt de coses a aquest decret que no sabem ben bé si les diu. És a dir, vostès en fan una lectura, el Grup Mixt, que no és exactament el que diu el decret. El que els recomanaríem en aquest sentit és que es llegeixin bé el decret, el contingut del decret, i que també es llegeixin bé la interpretació que fa el mateix Estat del contingut del mateix decret, i segurament les conclusions podran ser unes altres.

També els volem dir que, com tothom sap, el decret de la Generalitat que ha estat aprovat estableix uns mínims horaris que són els que ja hi havia, i estableix també un ajust en la dedicació a les matèries lingüístiques que dependrà del projecte lingüístic de cada centre, en funció de la població de l'àrea geogràfica, del contacte social, de la validació que es faci de cada un dels projectes. I això és perfectament compatible amb el cos normatiu de Catalunya i amb el cos normatiu de l'Estat. I això és així, i no hi ha volta de full; és així. El decret de la Generalitat s'ajusta plenament a la legalitat establerta per l'Estatut d'autonomia, i també per la Llei orgànica d'educació, compatible amb el cos normatiu de Catalunya i compatible amb el cos normatiu de l'Estat, com ha de ser i com no pot ser d'altra manera.

Sobre el segon punt, «que s'apliqui una metodologia escolar basada en percentatges o proporcions de temps d'unes i altres llengües», sobre aquest punt volem manifestar que no es tracta d'aplicar percentatges, d'aplicar tants per cent: una mica de sal, una mica de pebre, una mica d'allò... No, es tracta d'assegurar mínims educatius, és a dir, es tracta d'assegurar tècniques pedagògiques amb un únic objectiu, que és el ple coneixement de les llengües. Es tracta d'això, no de percentatges, sinó de coneixement.

I tercer punt que vostès plantegen: «que no es desenvolupi l'aplicació de l'article 6.1 de l'Estatut». Escolti, senyor Robles, aquest punt, jo li diria, és realment pintoresc, potser és el més pintoresc dels que vostès plantegen. És a dir, vostès insten a incomplir la legalitat, que és l'Estatut, a situar-nos fora de la llei, fora de la legalitat vigent. Això és el que diuen vostès en aquest punt. Aquest punt els situa fora de l'ordenament jurídic. En el llenguatge a què vostès ens tenen acostumats i que de vegades utilitzen, en dirien una actitud «subversiva», és a dir, de subversió de la legalitat vigent. «Posem-nos fora de la llei», això és el que vostès diuen quan diuen d'obviar o deixar en suspens el punt 6.1 de l'Estatut. I, com pot comprendre, no podem estar d'acord amb aquesta posició.

I el quart punt que vostès plantegen diu: «que no actuï la Inspecció d'ensenyament en algunes dinàmiques i aspectes de la legalitat». El mateix: que la funció de la Inspecció d'ensenyament és vetllar pel compliment de la legalitat; no d'una part de la legalitat: de tota la legalitat, ens agradi o no ens agradi. I aquesta és la funció, encara que també és bo dir que en determinats aspectes de la legalitat, doncs, seria bo que la Inspecció actués poc, perquè les coses ja van pel seu compte, diguem-ne; però vostè no pot exigir a Inspecció que no actuï, vetllant pel compliment de la llei, amb tota la legalitat, sigui quin sigui aquest àmbit de govern o d'acció administrativa per què s'hagi de vetllar i inspeccionar. Ens proposen en aquest punt, vostès, de nou, sortir de la legalitat.

Deixi'm, sense acritud, com es deia alguna vegada, senyor Robles, que li digui dues o tres coses més, per acabar. Vostès utilitzen un llenguatge impropi de la política educativa. Tinc la impressió que no parlen d'educació; parlen de «compensar», «pagar», «prendre», «restituir»... Són termes i observacions que poc tenen a veure amb l'educació i amb el que estem tractant.

Segon. Apunten un model que s'orienta cap a la divisió social, cap a la confrontació interna i la doble xarxa educativa. I ho diuen un dia sí, i un altre també, i un altre també. Insisteixen en això, que és justament tot el que no volem. Això és justament tot contra el que hem lluitat a la nostra vida i el que no volem: doble xarxa educativa i confrontació social. No ho volem, això. I vostès és el que proposen. I vostès intenten confondre la població, també, amb dades que en castellà en dirien *torticeras*, equivocades. No és veritat que no sapiguem la llengua castellana a Catalunya; la sabem. I les dades diuen que el nivell d'aprenentatge dels nois i noies del castellà a Catalunya és perfectament idèntic i comparable amb el dels alumnes de tot Espanya, en comprensió oral, en comprensió escrita i en expressió. Les dades desdiuen això, i no diuen altra cosa que això, exactament això.

Darrer. Vostès són propietaris d'una expressió que sens dubte farà història en el diari de sessions, i es va produir en el darrer plenari *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, se-

nyor president. Han dit, de manera emfàtica: «Olvídense ya de la lengua propia, no sean antiguos.»; és una frase propietat de vostè, i de vostès. El *copyright* és de vostès, i això queda escrit. La frase, senyor Robles, no és pròpia d'un grup democràtic. Podrà ser pròpia d'un grup falangista, per exemple, o d'un grup radical, però no d'un grup democràtic. No ho pot dir, això, un grup democràtic. I tots aquells...

El vicepresident primer

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

...de nosaltres que vam estudiar i aprendre a llegir i escriure amb la cartilla antiga sabem que això gairebé és una provocació personal i política.

Per tant, senyor president, per totes aquestes raons manifestades ara i abans, no podem votar la moció del senyor Robles.

Gràcies.

El vicepresident primer

D'acord. Gràcies, senyor Font. *(Remor de veus.)* Senyor Robles, em demana la paraula?

El Sr. Robles Almeida

Por contradicciones y alusiones. A ver, ha hecho...

El vicepresident primer

Té trenta segons, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Sí. Ha hecho un montón de alusiones a datos y nos ha atribuido una serie de cosas que dice que pedimos y que nosotros no pedimos. Incluso se ha atrevido a ensuciarnos con un concepto político que nada tiene que ver con nosotros. Si no tiene argumentos con nuestros argumentos, que, bueno, pues que... *(Veus de fons.)* Pero no mienta por lo menos –que no mienta, por lo menos–, que no nos atribuya lo que no somos, que no nos ensucie. Si necesita rebatir lo que tenemos, que lo haga con argumentos, pero que no ensucie lo que nosotros no hemos dicho. Nosotros no buscamos una doble red escolar. Eso lo dice él. Nosotros no somos falangistas, eso lo dice él. Nosotros no buscamos confrontación escolar, eso lo dice él.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Es decir nos pone en nosotros lo que nosotros no hemos dicho. Es intolerable. Eso es una forma de fascismo.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles. En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Bé, jo crec que ara parlàvem de la moció del Grup de Ciutadans, que ens va presentar l'altre dia. Evidentment hi ha grups que han aprofitat per explicar altres arguments, que suposo que els toca després, no?

Però bé, deixi'm dir una cosa. Vostès l'altre dia van fer una interpel·lació, i en aquesta interpel·lació bàsicament es pot deduir de vostès que tantes vegades que parlen de la conflictivitat escolar, que parlen del TDAH, dels alumnes que distorsionen les classes, etcètera, vostès el que estan fent amb la seva actitud, amb la interpel·lació de l'altre dia i amb la moció subsegüent, és precisament crear aquesta crispació. I, en aquest sentit, no ens hi trobaran a nosaltres.

Vostè va afirmar –ho ha dit el diputat anterior que m'ha precedit–, van dir que parlar de la llengua pròpia d'un país era una argument antiquat. Miri, en aquest mateix hemicicle un membre del Govern els va definir com el «grup filològic».

Jo diria que un bon filòleg és aquell que s'estima i s'aprecia totes les llengües. En aquest sentit, i parafrasejant la meva companya Maria Mercè Roca, jo li diria que el nostre Grup Parlamentari defensarà amb tot rigor, amb tot l'esforç possible, la llengua pròpia del país. Perquè la llengua pròpia del país és la llengua pròpia que va néixer amb aquest país. Una altra cosa és la diversitat de llengües que es parlen en aquest país, que ja no són ni dues, ni tres, ni cinc, sinó que en aquests moments s'acosten a les tres-centes. I jo crec que un bon filòleg –jo sóc ensenyant com vostè, i crec que també un bon ensenyant– quan veu que una llengua és minoritzada, perd protagonisme, s'està morint o es mor, jo crec que el patrimoni de la humanitat perd moltíssim, i jo personalment i políticament i com a grup parlamentari ens sap molt greu que aquestes llengües es perdin.

Vostè amb la seva interpel·lació va venir a dir, si seguim el fil va venir a dir: «Escolti'm, si a Catalunya tothom entén el castellà, per què hem de parlar en català?» I jo crec que això és molt perillós –és molt perillós–, perquè, en tot cas, defensant el català estem defensant la resta de llengües que es poden parlar en aquest país, que es poden parlar a Europa i que es poden parlar al món. Perquè, en tot cas, és l'obertura de mires i no el tancament de mires.

Vostès van per la substitució pel castellà del català. I, en aquest sentit, no ens hi trobaran al nostre grup. Perquè el nostre grup estima la llengua pròpia, la defensa i, a més a més, amb les negociacions d'aquest decret ha set part essencial perquè això fos possible, diguin el que diguin, pel que sigui, pel fred de peus o pel que sigui, altres grups polítics d'aquesta cambra.

Per tant, nosaltres no donarem suport –no donarem suport– a la seva moció, perquè entenem que el que va a buscar precisament és la conflictivitat a les aules. Perquè, en tot cas, vostès estan parlant d'un país irreal, en el qual estan posant a la llengua i al problema de la llengua una qüestió fonamental del món de l'ensenyament i del món de l'educació, quan tots els estudis demostren que la normalitat lingüística i acadèmica d'aquest país

és total i que la llengua d'acollida i de cohesió d'aquest país ha de ser el català, amb el màxim respecte a totes les altres llengües que parlen la multitud de ciutadans que conformen aquest nostre país.

I això nosaltres ho valorem com una riquesa, com una diversitat que hem de preservar, però el que no podem entendre i no podem compartir amb vostès és que facin de la llengua pròpia d'aquest país una llengua que per vostès la vulguin minoritzar i substituir.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, el nostre vot serà contrari a aquesta moció que presenta el grup de Ciutadans.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Freixanet. En nom del Grup Popular té la paraula la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'escoltar l'entusiasme del senyor Font i l'exageració en les seves argumentacions i la solemnitat i la sensibilitat del senyor Freixanet, escolti'm estic sensible, eh?, em cauen les llàgrimes de tanta sensibilitat.

Però la veritat és que els haig de confessar que pujo a aquesta tribuna amb un cert cansament per defensar el posicionament del meu grup, perquè crec que portem sis mesos de legislatura i no hem parlat d'una altra cosa que de conflicte lingüístic, no?, generat tan sols per la inclusió d'una hora més de castellà al currículum de primària. Tot plegat una llàstima. Mai una hora de classe havia donat per a tant.

Hi insisteixo una vegada més: cal tot aquest drama, tot aquest debat per una hora més de castellà? Escolti'm han corregut rius de tinta, reivindicacions polítiques en què la cosa que menys importa és l'alumnat i el seu domini de les llengües. El que més importa en tot aquest debat és el rèdit partidista que cascuna de les formacions polítiques implicades pot treure d'aquesta polèmica.

I si m'ho permeten, els diré, i aprofito que està aquí el senyor conseller, que aquí hi ha algú que menteix; menteix perquè diàriament llegim als diaris afirmacions contradictòries sobre aquesta qüestió, senyor conseller. Mentre, per una banda, els republicans vénen aquí amb tota la sensibilitat del món i afirmen que han guanyat el pols sobre la tercera hora de castellà, amb titulars diaris en què el portaveu afirma amb rotunditat que no hi haurà tercera hora, per una altra banda, hi ha les afirmacions de vostè mateix, senyor conseller, durant tot aquest debat, que ens diu que els horaris mínims establerts en la llei estan garantits. Bé, esperem que ens doni el contingut dels decrets i així sabrem a què atenir-nos. Jo crec que ja va sent hora. Més que res perquè aconseguim concentrar-nos en el que és veritablement important.

Perquè el fet més greu de tot això, de totes les intervencions que hem escoltat, és que s'obvia una realitat lingüística a Catalunya que és evident tan sols sortint al carrer. S'obvia que cada dia hi han més pares i mares que reclamen el seu dret a educar els seus fills en la llengua materna durant el primer cicle de l'educació infantil. I a més a més, això va d'acord amb els estudis de la UNESCO. I a més a més afirmen aquesta realitat moltíssims informes pedagògics.

Tants anys d'immersió, senyors diputats, tants anys d'immersió lingüística han provocat precisament aquesta reacció, aquesta reacció d'una obvietat. Vostès obliden quina és la realitat social d'aquest país, i a més a més continuen amb la seva.

S'ignora que en aquest Parlament en aquests moments hi ha una iniciativa legislativa popular, que és absolutament menystinguda, que conté cinquanta mil signatures, entrades en aquest Parlament, precisament demanant, sí, senyor Freixanet, demanant –reclamant– el bilingüisme escolar.

I per tot això, per acabar-ho d'adobar, doncs s'utilitza l'anglès per tapar aquests excessos que manté el nostre sistema educatiu.

L'únic cert en tot aquest debat és l'ús polític que s'està fent de la llengua; un ús polític, una instrumentalització en perjudici de tota una generació, i que el Partit Popular ha denunciat sempre i que mai ha renunciat la defensa d'aquest bilingüisme a l'escola.

Lo que sí me gustaría decirle, señor Robles, es que si bien no compartimos en absoluto la literalidad de su moción, sí compartimos su esencia y la filosofía que la inspira, porque se basa en garantizar algo que el Partido Popular ha pedido siempre: el cumplimiento de la normativa básica que incorpora simplemente una hora más de castellano en la primaria en justa procedencia a lo que debe ser, en la garantía, para garantizar que nuestros alumnos al finalizar sus estudios obligatorios tengan un perfecto conocimiento de ambas lenguas y sean competentes en una tercera lengua extranjera, que es lo que exige la gran parte de la patronal y de los empresarios, para que sean competitivos con el resto de los alumnos europeos. Y que el aprendizaje de una lengua no debe estar nunca sometido a inspecciones ni a autorizaciones y muchísimo menos cuando se trata de aprender una lengua que es oficial.

En el bien entendido que nosotros hemos defendido siempre este bilingüismo que obedece a la realidad social y sociolingüística de Catalunya, podemos ante esta circunstancia manifestar, si bien nuestro desacuerdo con la literalidad, nuestra posición favorable a esta moción. Gracias.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, vull començar donant-li la raó en una cosa, senyora Mejías, i és que és veritat que en aquest Parlament hem parlat moltíssimes vegades d'educació, des d'aquest faristol els portaveus d'educació; n'hem parlat moltes vegades, i sempre hem

parlat de llengua en aquesta legislatura. Sempre que hem interpel·lat o s'ha interpel·lat el conseller, sempre que s'han presentat mocions relacionades amb l'educació, han estat per part dels diferents grups... –potser hi ha alguna excepció–, la majoria d'elles han estat sobre el tema lingüístic, sobre la llengua, ja sigui el decret, ja sigui una altra cosa. I té raó en una cosa, hi ha hagut molt més partidisme sovint, o sensació de partidisme i d'interès de partits moltes vegades al darrere que no d'interès realment pel que passa a les escoles, per com millorar l'aprenentatge dels alumnes a les escoles, per com millorar realment la sensació que els mestres i el professorat puguin treballar millor. No crec que ningú se n'escapi tampoc, senyora Mejías, cap dels grups d'aquesta sensació, o com a mínim del fet que aquesta no sé si és la cinquena o la sisena moció que tractem exclusivament d'aquest tema.

Miri, senyor Robles, sobre la moció que vostè ens presenta, sincerament ens costava entrar en els diferents punts que proposa, perquè, malgrat que el que vostè reiteri sigui que vol que es compleixi la llei, el que ens demana, fins i tot per escrit, és precisament que la incomplim, que ens abstinguem que hi ha hagi inspecció, que ens abstinguem de la potestat de fer un decret propi, que és potestat de la Generalitat de Catalunya, i a més a més, el que ens ha semblat més greu és que incomplim flagrantment l'Estatut. Vostè sap que el fet que hi hagi diversos recursos o un recurs concret sobre algun article a l'Estatut, no impedeix que l'Estatut avui sigui una llei en vigor a Catalunya i a Espanya. Perquè és també una llei orgànica d'obligat compliment també per a les institucions espanyoles –de vegades convé recordar-ho.

Sembla que vostè intenta de nou al Parlament paralitzar per la justícia i de nou aquí allò que no han aconseguit de forma reiterada i de forma minoritària. Vostès no van aconseguir ni aturar el procés, ni aturar l'Estatut, que avui, com deia, és una llei vigent. I, per tant, ple rere ple ens intenten de nou qüestionar un text que avui és una llei vigent i que el Govern aplica amb normalitat. Per tant, sembla més fruit de la frustració, aquest desig o aquesta petició de la moció, que no pas d'una realitat que pugui ser objectiva o que pugui ser aplicable.

I pel que fa a la resta de valoracions que vostè ens fa sobre el sistema educatiu català, no són noves; vostè ha sortit aquí fent escarafalls sobre tot el que passa a les escoles, des d'infantil fins a primària i a secundària, el que passa en el nostre sistema educatiu. I coneixem el que vostè en pensa perquè ens ho ha fet arribar en diverses ocasions.

A nosaltres ens agradaria recordar-li que moltes vegades s'ha citat la comunitat catalana, el sistema escolar de Catalunya com un exemple, no només pel nostre país, sinó a nivell de la comunitat internacional. El que passa a Catalunya avui, i el que hagués pogut passar si en el seu moment no s'haguessin pres decisions de país i valentes, probablement és molt diferent. Avui podríem tenir una escola dual, una societat dual, una societat dels uns i dels altres, que els nens que parlen en una llengua i els que parlen en una altra no coincidissin a les aules, no coincidissin a les escoles, no coincidissin en els llocs d'esbarjo, i tenir una societat completament dualitzada. I això no ha passat, i en gran mesura no ha passat pel sistema escolar que tenim, que ara vostè qüestiona de forma permanent.

Segur que té problemes, però la gran virtut que té aquest sistema escolar precisament és que nenes i nenes, que en el seu origen tenien dues llengües diferents d'origen i que avui són més de cent cinquanta llengües diferents d'origen, poden aprendre junts a les aules i poden acabar el sistema escolar dominant les dues llengües perfectament, cosa que convé recordar-li, que els nostres pares, els seus pares, els meus pares no van poder aconseguir.

Per tant, un sistema escolar, deia, que ha aconseguit el més difícil i el més valuós. El més difícil que és garantir aquesta unitat, aquesta permanència de nens i nenes junts. I el més valuós és que garantim que aquests nens i nenes tinguin una igualtat d'oportunitats quan acaba l'escola; tinguin igualtat d'oportunitats perquè tots puguem dominar les dues llengües.

L'alternativa que vostè ens ofereix, ja li han recordat: que ens oblidem de la llengua pròpia. Doncs no ens oblidarem de la llengua pròpia, senyor Robles, ni per nosaltres perquè ho creiem, ni pel dret d'aquests nois i noies, que es mereixen, tenen el dret de conèixer les dues llengües.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Acabada aquesta intervenció, passarem a la votació.

(Pausa llarga.)

El president

Procedirem, doncs, a la votació de la Moció sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà, presentada pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 111 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 302-00043/08)

El tretzè punt és la Moció sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular... *(Forta remor de veus. Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, a part de les anècdotes, hauríem de continuar amb el Ple. La darrera moció d'aquest... *(Persisteix la remor de veus. Pausa.)*

La darrera moció d'aquest Ple és la que fa referència a la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i la Llei orgànica 2/2006, d'educació. Presentada pel

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Sàpiguen que demanaré al grup que tramiti la multa corresponent per haver-me equivocat en un tema tan delicat. Creguin-me que ha estat realment un error, perquè ningú pot pensar que jo hi puc votar a favor, perquè qui hi havia de votar a favor eren vostès, el grup socialista com a mínim *(remor de veus),* perquè aquesta norma proposa allò que vostès han posat a les instruccions. Així ho he explicat, i, si vostès haguessin estat coherents, vostès hi haurien votat que sí.

Mirin, nosaltres sabem que els nens, a les escoles, hi aprenen moltes coses, però sobretot hi aprenen a conviure, i que una de les eines essencials per a la convivència és la llengua, i que la llengua pròpia de Catalunya és el català. I no li estranyi a la senyora Camats que sovint hàgim plantejat aquí al Parlament temes vinculats a l'escola i a la llengua –i molts altres que vostè veig que no recorda. Sàpiguen que, en ple debat del nou Estatut i en ple canvi curricular, el nostre grup ha manifestat des del primer dia el perill de canviar i trencar el model. I el senyor Freixanet es veu que obvia que Convergència i Unió en aquest tema no està sol; els que estan sols són vostès amb la martingala jurídica que han intentat trametre als centres.

Vostès saben perfectament que els col·lectius que a Catalunya, des de la societat civil, donen suport a aquests posicionaments, hi coincideixen en gran part i en la seva totalitat, ho han manifestat. I quan al document queda clar..., finalment emès per la Plataforma per la Llengua i totes les entitats... –per cert, em sap greu que el senyor Vendrell no hi sigui–, quan aquestes entitats han posat de manifest el seu rebuig que els centres puguin impartir continguts en àrees no lingüístiques en castellà –i així ho han explicitat en roda de premsa, malgrat tots els intents que no hi hagués la roda de premsa, perquè ningú ha desmentit el que ha sortit publicat respecte a això; per tant, jo crec que això ha anat a missa, ha anat de veritat–, senyor Freixenet, vostès s'han quedat sols, i ho saben. Els senyors d'Esquerra han guanyat la partida aparent als diaris, però qui ha guanyat la partida de fons –ho saben perfectament– és el Govern socialista.

I per això nosaltres hem defensat viva aquesta moció. Primera, perquè –ja els ho he dit abans– no hem pogut tenir el decret, el Govern ens el nega; per tant, no sabem si podem retirar-ne algun dels punts. I tornem a dir que desenvolupem les competències estatutàries, tal com el nostre Estatut ho diu. I vostès ho fan a partir d'un reial decret, i l'Estatut deixa clar que, com a competència compartida, ho hem de fer amb una llei.

Llavors, vostès modifiquen les notes de premsa, les maquillen de manera successiva, per anar acostant el discurs que fem des de Convergència i Unió als missatges que vostès envien als mitjans. Però el text legal diu el que diu. I a partir d'aquí nosaltres continuem defensant que s'apliqui l'Estatut, i no el reial decret.

Esquerra Republicana ha dit a tort i a dret, oralment i per escrit, que no s'aplicava el reial decret. El portaveu socialista ha sortit i acaba de dir, per tranquil·litzar els senyors de Ciutadans, que s'aplicava el reial decret. I té tota la raó: ho diu el mateix decret de la Generalitat; almenys, el projecte que nosaltres coneixem.

Per tant, sabem que aquí vostès han fet un muntatge, però el gran problema és la foscor –la foscor– d'aquest projecte, que sí que pot trencar el model d'escola catalana. I vostès ho saben. I ho he dit abans i ho repeteixo: utilitzen el trilingüisme com a tapadora del futur bilingüisme que vostès introduiran.

I a partir d'aquí nosaltres demanem que siguin més valents i que estableixin en una norma de caràcter general quines són les hores de català i castellà que s'han d'ensenyar a l'escola. Perquè vostès pretenen donar, a través de les instruccions, allò que han pactat políticament que no posarien en el decret. Però, senyor conseller, d'instruccions als centres públics, vostè en pot fer; però els centres concertats estan sense norma, perquè o és una norma de caràcter general, o una resolució d'instruccions no els pot afectar. Però, com que regulem instruccions en base a un projecte de decret, com que manem els centres concertats amb una norma que no els és d'aplicació, el caos escolar lingüístic a Catalunya està servit. I passarem aquest curs «a tranques i barranques», perquè els donen temps fins al 18 d'abril, per fer el projecte lingüístic; però resulta que els efectes es veuen al llarg dels anys. I d'aquí a deu anys, si això es mantingués –que ho canviarem, ho canviarem–, el panorama convivencial lingüístic de Catalunya no seria el mateix.

Per això nosaltres defensem mantenir aquests principis. I no els estranyi, perquè per nosaltres la llengua...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...és molt important.

I m'agradaria acabar amb dues cites –demano el temps. Miri, nosaltres, des del primer dia i, m'atreviria a dir, d'abans de les transferències, vam tenir clar que el català havia de vertebrar l'escola de tot el país, perquè som fidels a Baldiri Reixac, que deia clarissimament que, entre totes les llengües, la que amb més perfecció han de saber –deia ell, «deuen saber»– «els minyons és la llengua pròpia de sa pàtria».

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

I aquesta és la llengua pròpia. I, a més a més, una llengua..., permetin-me també que els digui, com deia el mateix Pla, que, si un dia desaparegués la vitalitat i fortalesa de la nostra llengua, seria merament una massa traduïda, allò que molts...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...amb subtítols, volen per a Catalunya. I això ho deia Josep Pla al mestre Fabra.

N'hi ha que es confonen i es conformen amb les traduccions, quan no toquen, i amb el bilingüisme per satisfer els seus aliats del PSOE...

El president

Senyora diputada, ha acabat el temps...

La Sra. Rigau i Oliver

Per això el Govern central no s'ha pronunciat en contra d'aquest decret, perquè, com va dir la ministra, és la garantia del bilingüisme. Però ho canviarem.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Per manifestar-nos amb relació a la moció presentada, començarem dient el mateix que en l'anterior moció: l'aprenentatge de les llengües ha estat a bastament tractat, a bastament informat, a bastament explicat en múltiples ocasions, amb precisió gairebé optomètrica, mirat amb una lent de gran augment i de gran detall. S'ha mirat pel davant, pel darrere, per tots els costats, una i altra vegada, un dia sí i un altre també; s'ha vist àmpliament. Aquesta és segurament la cinquena interpel·lació i moció que vostès presenten sobre aquest mateix tema. sempre és el mateix tema, el que vostès en diuen «el decret de la tercera hora de castellà»; solament que aquesta vegada parlen de regulació curricular i de desplegaments jurídics, però el tema de fons és el mateix, sempre és el mateix, una i altra vegada.

També hem de dir que el contingut de les intervencions fetes amb motiu de les interpel·lacions i mocions presentades es fa de vegades, per nosaltres, difícil d'entendre, perquè, en comptes de plantejar uns punts intel·ligibles o precisos, abunden moltes vegades en consideracions generals o judicis d'intencions i se'ns fa difícil acabar de saber què és el que realment volen, què és el que realment plantegen. I algunes d'aquestes contradiccions es poden mostrar només llegint els tres punts de la moció que presenten avui.

Primer punt: fer un decret dels ensenyaments primaris de Catalunya, d'acord amb el desplegament legislatiu. Però, escolti, que no ho saben, que ja està fet, aquest decret? S'acaba d'aprovar dimarts! Què es pensen que han estat fent aquests sis mesos? Diu..., ens deixen a nosaltres estupefactes des d'aquest punt de vista, perquè resulta que hi ha sis mesos de treball, en els quals estan vostès presentant interpel·lacions sobre un decret que s'està elaborant, i ens diuen ara que insten a fer un decret sobre ensenyaments primaris a Catalunya que ha anunciat el Govern, que tota la premsa n'ha parlat, que vostès mateixos interpel·len... És com si diguéssim: «Li ordenem que aquest any faci vacances.» Però si ja les tenim concedides, les vacances, aquest any, senyora Rigau! No cal fer cap decret per dir que instem a fer vacances, ni cap acord parlamentari per fer vacances. Tampoc cal fer cap acord parlamentari ni instar a fer cap decret, perquè el decret ja hi és i està aprovat des de dimarts.

Una altra cosa és que a vostès potser no els agradi, aquest decret, o que pensin que potser l'haurien d'haver fet vostès en altres moments o en altres èpoques històriques de Catalunya. Però el decret hi és, està aprovat i és una realitat vigent.

I no és qualsevol decret. És un decret transcendent, important des del punt de vista curricular, amb elements de gran importància sobre el sistema educatiu, en què per primera vegada es normativitzen el concepte de llengua vehicular, les tècniques d'immersió, les garanties necessàries, les assignatures instrumentals, el concepte d'autonomia de centres, etcètera, i molts i molts més conceptes, i moltes i moltes més coses.

Malgrat tot, hi segueixen insistint. I, amb relació a aquesta insistència sobre decret i tercera hora, els voldríem citar dos documents que van ser citats a l'últim plenari i que s'escapen, s'han escapat al recull que molt amablement i moltes vegades ens fa la mateixa diputada portaveu sobre retalls de premsa relacionats amb política educativa.

Un és la proposta de decret curricular enviat per la senyora Laura Gil –saben qui era la senyora Laura Gil, oi?, la deuen conèixer– al Consell Escolar perquè fos informat sota el paraigua dels governs del PP, en què s'establien quatre hores de castellà i –aquí sí– lectives, numeràries i curriculars. Quatre hores de castellà lectives, numeràries i curriculars: proposta de la senyora Laura Gil al Consell Escolar de Catalunya. Senyora Laura Gil, amb governs del PP, quatre hores setmanals lectives, numeràries i curriculars.

I segon document. Seguint amb la senyora Laura Gil, tenim un retall de diari que també s'ha escapat al recull de premsa. És una entrevista a la senyora Gil en què es manifesta obertament, com a bon mètode, com a bona pràctica, la idea de diferents nivells d'intensivitat en la docència lingüística, segons el caràcter de l'alumnat, segons el nivell de contacte social. És a dir, admet el marge de decisió dels mateixos centres educatius, en oberta contradicció amb la lògica i la filosofia dels punts de la moció que vostès han presentat avui, que parla de sistemes curriculars setmanals i de règims comuns uniformes, amb la negació del marge que tot centre ha de tenir per establir una política lingüística pròpia.

El segon punt: «Establir un règim comú que reguli les assignacions horàries setmanals corresponents a les matèries lingüístiques». Acabo, senyor president: li hem de dir, doncs, que tampoc. Llegeixi l'entrevista a Laura Gil. Ho diu molt bé, ella ho explica amb claredat: «L'assignació horària setmanal contempla uns mínims, però ha de quedar subjecta als projectes de cada centre i a les necessitats que es "detectin"», entre cometes.

I finalment, tercer punt: «Fixar els criteris dels projectes lingüístics de cada centre». El mateix, el projecte de cada centre es basa en la idea d'autonomia del centre, i consegüentment no hi poden haver criteris homogenis

o almenys estrictament homogenis; sí que propostes de cada centre, d'acord amb la seva realitat i la seva política lingüística, específica d'aquell territori. Els ho tornem de dir: llegeixin Laura Gil.

Senyor president, senyors i senyores diputats, el grup socialista no pot de cap manera donar suport a aquesta moció, que abunda en la confrontació i abunda en el *totum revolutum*, i el «lío», i per tant no votarem a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Bé, jo crec que, senyor diputada, no calia que es justifiqués. Vull dir, quan un s'equivoca, s'equivoca, i no calia la justificació, no? De tota manera vostè, avui aquí, ha dit algunes paraules, home, certament preocupants. Vostè ha parlat de «martingala jurídica», que d'alguna manera, si li trobéssim un sinònim, voldria dir que ens està dient que el Govern està fent trampes, no? Vull dir, trampes jurídiques, no? I jo crec que el que ha fet vostè avui és unes trampes verbals, no?, d'alguna manera, portant una miqueta a la confusió del que és realment el tema que ens ocupa avui.

És a dir, el Govern de la Generalitat tenia l'obligació de fer un decret, i el Govern de la Generalitat ha fet un decret, com li correspon. Per tant, jurídicament impecable. Aquest decret que ha fet el Govern de la Generalitat, vam convenir tots que havia de tenir en compte l'Estatut de Catalunya, i crec que impecablement respon a l'Estatut de Catalunya. I per tant, en aquest sentit, estem conformes en com s'ha portat tot plegat, i en quin és, finalment, el decret que ha sortit o que sortirà a la llum pública i que en tot cas, vull dir, és oficial i tots el veurem, amb les seves ordres i instruccions corresponents, òbviament, no?, i en el qual, no li càpiga cap dubte, no li quedi cap dubte..., perquè, per la part que pot haver influït també aquest grup parlamentari, doncs, òbviament, tenim molt clar que el català és l'eix vertebrador de l'educació a Catalunya.

I en aquest sentit, sàpiga vostè també que aquest Govern ha set prou valent, tenaç, per posar la immersió lingüística en un moment en què tenim uns nous reptes al país, que és la incorporació de la nova immigració, de posar la immersió lingüística, d'elevar-la de la categoria d'un mètode correcte a norma educativa, a norma que està posada en el decret. I, per tant, vostè ho considerarà que no és positiu, nosaltres considerem que sí que és positiu. Perquè d'alguna manera a nosaltres no ens agrada fer política o catalanitat de campanar, sinó que el que ens agrada fer és catalanitat i escola real, eh?, que s'ocupi dels problemes reals. I en aquest sentit, vostè no negarà –no negarà– que des de l'any 2003 i a partir, doncs, que ens incorporem al Govern de la Generalitat, el Govern de la Generalitat ha pres mesures molt importants: el Pla de llengua i cohesió social, les aules d'acollida, els plans educatius d'entorn, a més a més, aquí anem molt més enllà, que era el que molta gent es podia pensar i aquí ja s'havia quedat, que ensenyant el català a l'aula ja era suficient. El català ha d'anar molt més enllà de l'aula, i sabem que cada dia és més important l'entorn, l'esplai, la botiga, el carrer, el barri..., que hi hagi llocs on la llengua catalana passi del coneixement a l'ús, i en el moment en què som capaços de passar del coneixement a l'ús és quan una llengua realment és útil, és realment quan té prestigi, i això també és el que en els diferents programes que va desenvolupant el Departament d'Educació s'anirà portant a terme.

Però òbviament vostè ha dit que tota la comunitat educativa estava en contra d'aquest decret, eh?, ha vingut a dir això. I ha començat parlant de la plataforma «Pel català a l'escola». Li llegeixo els punts, perquè vostè no s'ha atrevit a llegir-los: «Celebrem que s'hagi aconseguit la immersió lingüística. Esperem que es compleixi aquest difícil compromís i que el departament hi destini prou eines per al seu desenvolupament. Valorem positivament que la famosa tercera hora de castellà ja no sigui obligatòria.» Perquè vostè pot veure en l'annex 3 quin és el llenguatge que s'utilitza o quin és el nombre d'hores, no? I en aquest sentit, la plataforma diu molt encertadament, diu: «La plataforma "Pel català a l'escola" no va en contra de cap llengua sinó que recorda que un possible augment d'hores de castellà està pedagògicament injustificat, tenint en compte que tots els estudis que hi ha avalen que els alumnes de Catalunya surten amb un nivell de català i castellà semblant als que tenen a la resta de l'Estat.» I a més a més diu una cosa molt encertada, que jo crec que aquí és al que hauríem de passar; hauríem de passar de la discussió legítima, de la confusió, que ja no és tan legítima, hauríem de passar cap a la unitat, no? I la plataforma «Pel català a l'escola» renova el seu compromís per fer possible una escola catalana en llengua i continguts.

I jo li demano que, a part del que ja ha esmentat el company anterior, realment passem en aquest sentit als fets. I aquí demanem la complicitat del seu grup polític, que no pot de dies dir una cosa..., antigament, de fet, un altre discurs, haver apel·lat a les quatre hores de castellà, i en aquests moments que estigui criticant aquest decret, que precisament ha frenat aquesta tercera hora de castellà.

Que sàpiga que aquest grup parlamentari està compromès amb el país, amb la llengua pròpia de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...i farà tot el que calgui per fer possible que el coneixement del català passi de l'escola també a l'ús normalitzat a la societat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Carina Mejías, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Rigau, no sé si li ha traït el llit o el subconscient, però no li sàpiga malament per una vegada. *(Rialles.)* Si bé en l'anterior moció la veritat és que he comentat que no compartia la literalitat de la moció, però sí que els seus objectius i la filosofia que la inspiraven, en aquest cas, es produeix una situació absolutament contrària. És cert que podem compartir la literalitat del text de la moció, que ens insta a donar compliment a la legalitat vigent, però tots els juristes saben que les normes són interpretables, i per tant, en aquest cas, el que no compartim és la interpretació que es fa d'aquesta norma, ni els objectius que han portat a plantejar aquesta moció, i per tant no li podem donar suport.

Dit això, m'agradaria referir-me a l'interessant debat que es va produir en aquesta cambra entre el conseller Ernest Maragall i l'honorable exconsellera Irene Rigau. He llegit atentament cada una de les seves afirmacions i cregui'm que fa una mica de vergonya. Un llistat de retrets d'uns i altres, una obsessió per defensar de manera histèrica la paternitat de la immersió lingüística, una baralla desmesurada per justificar un model superat per la realitat social i pels resultats, que és el més evident. Només una mostra, una petita mostra. La senyora Rigau *dixit*: «Convergència va utilitzar el projecte lingüístic per normalitzar l'escola.» Com si els que veníem del model anterior, què passa?, som anormals, estranys, rars? «Vostè utilitzarà aquest model lingüístic, aquest projecte lingüístic per trencar el model», li deia vostè al conseller. També deia: «En el moment que vostè admet més hores de castellà, vostè trenca el model.» El conseller li respon: «Vostès van abandonar la immersió lingüística i nosaltres la reforçarem.» A veure qui pot més, una batalla. «Vostè acusa de trencar el model, i jo l'acuso de trencar la lògica del que fem i del que decidim.» I acaba: «Nosaltres no trenquem el model, el que fem és recompondre'l de les miques en què havia quedat.» Aquesta és la claríssima tècnica del «i tu més». Quin debat, senyors! Tot això per un decret i per una hora més de castellà. De veritat creuen que això solucionarà d'alguna manera els problemes que té l'educació a Catalunya, defensar un model? Escoltin, el que haurien de defensar és una educació de qualitat, una educació que permeti als nostres alumnes aquest coneixement de les dues llengües amb normalitat.

La defensa dels seus interessos purament partidistes és el que els ha portat a donar aquest lamentable espectacle. Mentre tot això passa, mentre vostès fan aquest debat en seu parlamentària, la realitat de les escoles catalanes és molt diferent, és una altra. Mentre vostès discuteixen d'aquest interessant debat, de forma histèrica, sobre la paternitat de la immersió lingüística, de qui ho fa millor, els pares i mares estan per feina –estan per feina–, i fan balanç de tot un curs, de què vostè, senyor conseller, n'és responsable.

Els pares i mares demanen coses, i ho fan molt alt i molt clar. Fa uns dies, el president d'una important organització de pares i mares feia balanç d'aquest curs, i creguin que no ha parlat en cap moment de la llengua i del conflicte lingüístic. Del que ha parlat és d'exigir un pla de xoc per millorar el rendiment escolar; criticar el decret d'admissió d'alumnes. Denúncia l'incompliment dels horaris de primària a moltes escoles que han decidit començar les vacances abans de temps sense cap justificació i sense que la inspecció educativa els digui res; la desorganització i la disbauxa dels horaris als instituts en el mes de juny. Alerten del perill de guetització de les escoles; denuncien les ajudes als centres per aplicar programes de reutilització de llibres que estan aturades; retard en les convocatòries i la dificultat per presentar les sol·licituds; més transparència en els processos d'avaluació dels centres, i la falta d'informació als pares sobre els resultats i les proves de competències bàsiques. Això –això– és el que realment interessa els pares; això és el que realment interessa a l'educació.

I mentre tot això passa, vostès batallen per la paternitat de la immersió lingüística. I batallen, tristament, per si fan millor o pitjor un model d'escola. Vostès són aquest clar exemple d'allò que s'anomena «la llunyania dels polítics de la realitat social». Són vostès els veritables responsables d'aquest sentiment de frustració que hi ha a la societat catalana. Tot plegat, una llàstima.

I el Partit Popular, cregui'm que no contribuirà, ni està disposat a contribuir a aquest sentiment de frustració, i és per això que votarem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Començaré, senyora Rigau, recordant-li el que li deia en la moció anterior, també: jo he fet els meus comptes, a mi em surten sis mocions, amb la d'avui, en les quals el seu grup ens ha plantejat la regulació curricular i lingüística a l'ensenyament primari i secundari. *(Veus de fons.)* Les sis mocions. Avui, és veritat, han fet una interpel·lació sobre la formació professional –suposo que hi haurà una moció subsegüent–, però fins ara les que jo tinc comptabilitzades són aquestes.

La primera d'aquestes mocions la vàrem transaccionar els grups que donen suport al Govern i el seu grup, amb una voluntat de posar consens, de decidir i d'exhibir i d'evidenciar que tenim punts en comú i que anem en la mateixa direcció; amb una voluntat, a més a més, de poder trobar, perquè hi són, punts de contacte, punts en comú, i fer allò que vostè ens repeteix tantes vegades però que no veiem per enlloc en les seves mocions: la possibilitat de fer un front comú per la millora del sistema educatiu, de treballar per un model d'escola catalana, que alguns sí que hi creiem, senyora Mejías, per la necessitat dels projectes d'immersió recuperats... En tot això sap que ens hi podem trobar, i de fet ho vàrem demostrar posant-nos d'acord en la primera moció. En les cinc següents, senyora Rigau, ja no ha estat possible, perquè, com li deia, tenim la sensació, com a mínim des del nostre grup, que hi ha més de partidisme, de voluntat d'erosionar el Govern, d'exhibir no sé quina mena de diferències que veuen per tot arreu, que no pas la

voluntat real de parlar d'educació, de parlar de llengua, de parlar de model d'escola catalana.

Vostè avui, a més a més, ens presenta una moció que de nou parteix del recel i de la malfiança. Ha parlat de martingala, de muntatge, de foscor, de caos escolar i lingüístic, de trencament del model escolar... Si gairebé és tan tremendista com el senyor Robles, senyora Rigau, en algunes coses! Està..., sembla que gairebé estigui parlant del mateix tipus de caos. I a més a més ens demana més regulació, no s'acaba de fiar del que hi ha, no s'acaba de creure el que passarà, no acaba de creure's res del que sembla. Li explica primer al conseller, i li diem després els grups que donem suport al Govern.

I a més a més presenta l'autonomia de centres com si fos una excusa que el Govern s'hagués tret per amagar no sé quina realitat. Nosaltres hi creiem en el valor que els centres tinguin més capacitat per gestionar-se, més capacitat per decidir en funció de la seva realitat, que vostè sap, i ens ho explica moltes vegades, perquè la coneix, que Catalunya és molt variada, i per tant és lògic que sigui un valor en si mateix que els centres tinguin més disposició, no només lingüísticament, sinó d'adaptar el currículum a la realitat dels alumnes que tenen. I no és una excusa per a res, és un valor en si mateix.

A nosaltres ens conforta que, entre altres coses, afortunadament, el professorat a casa nostra tingui molt més sentit comú que el que de vegades col·lectivament demostrem aquí o en altres espais; molt sentit comú per, una, valorar les instruccions, el decret i la normativa suficient que tenen a aquestes alçades per regular el curs vinent i els cursos següents, i sobretot un professorat que estima l'escola en què està, que coneix el seu alumnat i que sabrà adaptar aquesta normativa a la realitat d'aquests alumnes.

Vostè sap que aquest decret i les instruccions de curs són un marc perfecte perquè puguin treballar les escoles, i no posen en risc res del que vostè diu. I, en tot cas, no és aquest Govern, ni és aquest decret, ni aquestes instruccions, els que posen dificultats ni a l'ensenyament, ni a l'aprenentatge del català, ni al seu ús social.

I el que ens sap greu, senyora Rigau, és que una diputada com vostè, que moltes vegades ens ha explicat l'experiència, tant en gestió com en docència, que té, caigui precisament en aquest tema en l'ús sistemàtic del partidisme i de l'erosió, en un tema tan concret, tan específic i tan punyent com aquest; que caigui més que res en qui diu les coses que en què es diu. I abans li hem tret un exemple, em sembla, prou evident del que feia un govern del qual vostè formava part, i que el problema és sempre qui governa, qui fa la proposta, i no la proposta en ella mateixa.

I deixi'm que li digui una cosa: des del nostre grup parlamentari no ens sentim amb cap obligació ni amb cap sensació d'haver-nos de justificar; ni de justificar-nos pel Govern en què estem, ni per les mesures que pren aquest Govern, ni tampoc per les mesures que es prenen en matèria educativa o, en concret, en el Decret de primària. No ens sentim amb la necessitat d'haver-nos de justificar, per molts escarafalls, per molt tremendistes, per molt dramàtiques i per molt amenaçadores que siguin les seves intervencions.

Per tant, un cop més, votarem que no.

El president

Té la paraula... Senyora Rigau. *(Pausa.)* Doncs, té la paraula el senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. No puedo menos que indicar la frase que se ha pronunciado de nuevo aquí manipulando lo que yo dije el otro día: «Olvídense ya de la lengua propia.» Un periodista, Xavier Rius, director d'E-notícies, también recogió la manipulación. Saben perfectamente que no he dicho eso, que no he dicho que se olvide de su lengua propia. Estoy diciendo que no utilicen el concepto de lengua propia para utilizarlo como instrumento de marginación de la otra. Punto. ¿Por qué no lo entienden? ¿Por qué lo siguen manipulando? ¿Por qué el señor Font ha hecho lo que ha hecho?

Mire, le diría al señor Font lo siguiente, a Daniel Font, del Partido Socialista: hay formas groseras –groseras– de fascismo, que es eliminarlo físicamente a uno; hay otras mucho más sutiles, que es desautorizarle, ensuciarle, falsificarle, llamarle incompetente, inútil, o criminalizando su persona. Y eso no se debe hacer.

Sigo con la moción que nos ocupa. Por lo que veo, una vez más en esta cámara debemos ser el único grupo parlamentario al que nos sorprende la actitud de oposición y Gobierno luchando por el mismo hueso del mismo perro.

Repasamos la interpretación que la señora diputada Irene Rigau ha dado a esta interpelación y las contestaciones que le dio el señor *conseller* Ernest Maragall. Uno se queda desorientado.

Veamos. La señora diputada acusa al señor *conseller* de romper el modelo lingüístico catalán a través de los proyectos lingüísticos de centro, que las instrucciones de principio de curso consagrarán a través de la autonomía de centro. ¿Es eso, verdad, señora Rigau? Según Convergencia i Unió, PSC, IC y Esquerra Republicana –vamos, el Gobierno– han trasladado su responsabilidad de enfrentarse al Decreto del 7 de diciembre, de enseñanzas mínimas, del Gobierno central, por el cual se obliga a la Generalitat a dar una hora más de lengua castellana a los propios centros, permitiendo que se pudieran dar asignaturas en lengua castellana más allá de la estricta asignatura de lengua.

Esto parece ser toda una acusación, señora Rigau, un grave delito. Incluso acusó al señor *conseller* de promocionar un modelo bilingüe de enseñanza. Escuchen lo que dice la señora: «Vostè ha defensat un model bilingüe, i ho està insinuant i diu: "Quan traiem una hora al català, pensen que perjudiquem el català." No, senyor conseller, l'escola catalana ho és amb llengua i ho és amb contingut.» Y continúa: «Senyor conseller, un consell escolar pot decidir fer una hora en castellà cada dia a partir del decret que vostè està preparant.»

Gravísimo, sí señor, gravísimo. Le ha cogido usted al señor *conseller* con las manos en la masa en un grave delito. Podría estar dejando en manos de un *consell escolar* la posibilidad de que permita dar una hora de castellano a nuestros hijos. Horroroso. Habrá que movilizar a todas las fuerzas vivas de la patria para impedirlo. Es un crimen.

Pero lo alucinante es que el señor *conseller* hace lo mismo con usted con argumentos distintos pero con sentido contrario. Acusa a Convergencia de haber abandonado la inmersión lingüística de 1993, y además da datos del Consell Assessor de la Llengua Catalana: de un 10 a un 20 por ciento de los maestros en la escuela primaria siguen empecinados en dar clases en castellano, y un 30 o un 40 en secundaria, parece ser, realizado en 2003. Yo no sé cómo hicieron esta consulta.

Además, la amenazó con volverle a recordar el decreto que el entonces Gobierno de CiU envió al Consell Escolar, por el cual se proyectaba dar cuatro horas de castellano. Es decir, juegan al mismo caso. Mienten los dos –mienten los dos. CiU, porque el Gobierno está incumpliendo el Decreto de Enseñanzas Mínimas y, a través del truco de pasarle la responsabilidad a los propios centros, esa tercera hora, simplemente, no se da.

Hace unos días, un estudio realizado en Girona, precisamente, demostraba que *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, señor presidente– solo se daba en un 1 por ciento de las escuelas. Alucinante. Uno y otro enzarzados para ver quién es más nacionalista a costa de los derechos lingüísticos de millones de ciudadanos.

Si me permiten el símil, para que vean el efecto, es como estar en una plaza pública de un pueblo de Sudán y ver cómo se pelean los que participan de una lapidación por demostrar quién de ellos apedrea con más fuerza y le da más fuerte allí donde le tiene que dar. No cojan el símil por el contenido de verdad, pero cójanlo por la metáfora. Es inaudito. No sé si se dan cuenta, pero oyéndoles dan la sensación de que son totalmente inconscientes de la humillación de quienes sentimos rivalizar o les sentimos rivalizar por el despojo de nuestros propios derechos. Atiendan al dato.

Gracias.

El president

La senyora Rigau havia demanat la paraula...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, cregui'm que avui no la pensava demanar, però la demano per...

El president

No, no sé si creure-me-la, però la té. *(Rialles.)*

La Sra. Rigau i Oliver

S'ho pot creure. Havia pres aquesta decisió.

El president

Un minut.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Als diputats que donen suport al Govern, quan vulguin tornar utilitzar un esborrany de projecte de decret que per imperatiu legal l'exconsellera Carme-Laura va preparar, recordin l'asterisc i recordin que hi havia quatre hores d'estructures lingüístiques comunes i dues de català i dues de castellà. Ho expliquin bé.

Quan parlin del manifest de la Plataforma per la Llengua, senyors d'Esquerra Republicana, expliquin tots els punts.

I, senyora Mejías, ho lamento: parlar d'histerisme parlant de la immersió m'ha dolgut, perquè s'ha posat al nivell de Ciutadans parlant del gos i l'ós. La lluita política la tenen vostès per la llengua. Nosaltres, des de Convergència i Unió, només volem que la llengua de la nació sigui la llengua de l'escola.

Moltes gràcies.

(La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.)

El president

Senyora Mejías... Trenta segons.

La Sra. Mejías Sánchez

Senyora Rigau, jo no tinc la culpa si em copien els arguments, però nosaltres no batallem pel mateix. El Partit Popular no és sospitós d'haver estat durant anys i panys defensant el bilingüisme a l'escola. No em vingui ara amb històries que tenen anys de reivindicació política. Nosaltres no batallem pel mateix espai polític, vostès ho saben. Ells han fet de la llengua un instrument partidista, exactament igual que ho fan vostès. Amb nosaltres, ja li he dit que no compti per a aquesta història.

Gràcies.

(Pausa.)

El president

Posem, doncs, a votació la moció que s'acaba de discutir.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 79 vots en contra.

Declaració del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat terrorista contra les tropes espanyoles en missió de pau al Líban i d'expressió de condol a les famílies dels sis soldats assassinats (tram. 401-00009/08)

El secretari tercer de la Mesa, senyor Jordi Miralles, farà lectura d'una declaració del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat terrorista contra les tropes espanyoles en missió de pau al Líban i d'expressió de condol a les famílies dels sis soldats assassinats. Té la paraula.

El secretari tercer

«Declaració del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat terrorista contra les tropes espanyoles en missió de pau al Líban i d'expressió de condol a les famílies dels sis soldats assassinats.

»El Parlament de Catalunya reitera el seu profund rebuig de tota forma de terrorisme i dóna el condol a les famílies de Jefferson Vargas Moya, Jason Alejandro Castaño Abadía, Juan Erickson Posada, Jonathan Galea García, Juan Vidoria Díaz i David Puerta Ruiz, morts com a conseqüència del brutal atemptat terrorista comès a Marjayun (Líban).

»Les circumstàncies de la mort d'aquests sis joves militars espanyols, assassinats mentre acomplien tasques de reconstrucció, d'ajuda humanitària i de foment de la pau, fan que el Parlament senti llur desaparició com a especialment injusta i dolorosa.»

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts.